

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 39 - 25 Kuruş

9 - Şubat - Çarşamba - 1949

EGLENİN, GABRIELİ ŞİDDETLE İTMESİ, DELİKANLİYİ, ŞAŞIRTIR. FAKAT EGLE KENDİNİ TOPLAR.

OH GABRIEL BENİ AFFET. KLARA BULLUNUNCAYA KADAR ASK LAFI İSTE-MEM.

HAKİKAT SUKİ BENİ SEVMİYORSUNUZ!

ÇIRPINAN KALPLER

BARCELONA ÇIKINCA, GABRIEL ARKADAŞLARINI, BİL-HASSA EGLE HUZUNLE SELAMLAR. ARTIK ONDAN TAMAMIYLA AYRILDIĞINA EMİNDİR.

SIZE ELVEDA DİYÜ RUM EGLE. BÖY LE OLACAĞI NI BİLİYORDUM

İSTİKBAL NELER HA-ZIRLIYOR? BİL MİYÖ-RUZ GABRIEL.

RAYMOND, İSKENDERİYEDE İTALYAN KON-SOLOSLUĞUNDA, KURTULANLARIN LİSTESİNİ GÖZDEN GEÇİRMEK İS-TER. KONSOLOS KENDİSİNİ SOĞUK BİR SEKİLDE DİNLER. LİSTEYİ GÖS-TERMEĞİ RED EDEMEZ.

GÖRDÜĞÜNÜZ Gİ-Bİ "PATRI", GEMİSİ TARAFINDAN KURTU-LANLARIN ARASIN-DA MADAM KIARA ADINDA TEK BİR KADIN VAR.

MUHAKKAK ODUR ACABA İSKENDE-RİYEDEMİDİR.

KONSOLOS OMUZLARI-NI SİLKER. ACABA SÖY-LEMEK Mİ İS-TEMİYOR?

SIZE KATI BİR, SEY SÖYLİYEMİ-YECEĞİM. BENİM BİLDİKLERİM BU KADAR. İSKENDERİ-YE BÜYÜK BİR ŞEHİRDİR DE

DOĞRU AN-LİYORUM...

DERHAL ŞEHRE İNEN RAYMOND BİRKAC ARAP TUTARAK, MA-LUMAT TOPLATTIRMAK İSTER.

ARADİĞİM KADINI BULA-NA BÜYÜK BİR MÜKA-FAT VERECEĞİM.

ALLAH HAKKI İÇİN SÖYLİYORUM-Kİ ONU BULA-CAĞIZ..

BLİNÜN SONUN-İK BİR PARA VAR DA İK Wİ PAV EDE-RİZ.

EGER KAZANG VARSAN RED ETMEM. KİM MİS BU ARİYACAĞIMIZ KADIN?

KASIM, "KOPUK-LAR KRALI", APTULLAHA GİDEREK VA-ZİYETİ AN-LATIR..

ADI KLARA VİNSİ... GEÇEN AYIN YİRMİ BE-ŞİNDE PATRI GEMİSİ İLE GELMİŞ.. BU DA FOTOĞRAFI..

AH! AH!..

SAYFAYI ÇEVİRİN

APTULLAH FOTOĞRAFI ALIR. BİR ÇEKMECEDEN BAZI KAĞITLAR ÇIKARIR. OKUR, FOTOGRAF BAKAR, SONRA GÜLER BİR YÜZLE KASIMA BAKAR.

SANA, BU İSE KARİSMAMAN YAHUT DA ARASTIRMALARI YANLIŞ YOLA SEVKETMEN İÇİN ELLİBİN KURUŞ VER. SEN NE DERSİN?

NASIL? NASIL?

TABI SEN VE SENİNKİLERİN BENİM BAŞIMI AĞRI TMAMALARI SART. ANLIYORSUN DEĞİL Mİ? HANGİSİNİ TERCİH EDİYORSUN?

TABI ELLİBİN KURUŞLU...

— 9 / 18

BİRKAC GÜN SONRA KASIM, RAYMOND İLE EĞLENİN YANINA GİDER.

NE HABER? BİRŞEY ÖĞRENEBİLDİN Mİ?

EYET EFENDİM. KADIN İSKENDERİYE DE DEĞİL..

RAYMOND BU SÖZLERE İNANMAZ. ARABIN HALİNDE BİR TUHAFLIK VARDIR. BİRDENBİRE KOLLARINA YAPISIR.

NEREYE GİTTİĞİNİ BİLİYORMUSUN? CEVAP VER.

ZANNE DERSEM. KAHİREYE..



RAYMOND, KIZARAK, ARABI SAKSAR.

RAYMOND, BIRAK ONU. BELKI DOGRUYU SOYLUYOR.

RAYMOND ASABINA HAKIM OLAMAYARAK ARABI İTEREK KOVAR.

BÖYLE BİR MENDEBURDAN ASLA DOĞRU BİR ŞEY ÖĞRENEMEYİZ. DEĞİL BİR DAHA KATİYEN GÖZÜME GÖRÜNME! NE SEN NE DE ARKADASIN....

HAYDİ!

YALAN SOYLUYORSUN!

VALLAHİ DEĞİL. YABANCI KADIN İSKENDERİYEDE YOK..



YAĞMURDAN

Nakleden:
Mustafa RONA

DOLUYA

Spencer Ready, duvarda yan yana asılı iki ilâna uzun uzun baktıktan sonra hayran hayran başını salladı: Doğrusu, kendi resmi çok güzel çıkmıştı.

Arkadaşı ve yarıdakısı Topsy:

« Yakışıklı adamsın vesselâm Spencer! dedi. İnsan senin resmine bakınca, seni sinema artisti sanıyor. Andy Moor, senin yanında umacıya benzer. »

« Andy'nin resmiyle benimkini yan yana asmış olmaları daha iyi.. Polis benden ziyade onu arıyor.. Birader, herif, iş başında dört bir yanına kurşun saçıyor.. Halbuki ben... »

Topsy, sırtıttı:

« Sen, onun yanında müşfik bir baba gibisin şekerim! Sana paraları verenin kılına bile dokunmuyorsun! Değil mi? »

Spencer, gayri ihtiyarı güldü:

« Gel şu resimlerden uzaklaşalım. Burada durdukça, gelen geçen, bir resme bakacak, bir de bana.. Tanıyivercekler!.. »

« Doğru!, Fakat şimdi Amerika'nın her yanında senin hiç değilse böyle yüzbin resmin asılı olduğunu düşünüyorum da, diyorum ki... »

« Ne diyorsun? Yüksek dirayetten neler sadır oluyor bakalım? »

« Bak Spencer! Andy Moor yakalanırsa, sağlam yirmi yıl yiyecektir. Zaten ona yükletilen suçlar, seninkilerden çok fazla.. Tabii senin de cezan pek ufak olmayacak.. Sizin gibilerin böyle apaçık sokakta gezinmeniz doğru değildir, Hiç olmazsa bir bıyık koyuver birader.. »

« Ben de seni bir şey söyleyecek sandım be Topsy! Bugüne bugün, artık bıyık numarasını yutacak poliss mi kaldı?.. Bilâkis, bıyıklı birini görünce daha beter şüphe ediyorlar.. »

« Bu sırada yolculardan biri durmuş, bir duvardaki resme, bir de Spencer'in suratına bakıyordu. İki arkadaş, hızla yürümeğe koyuldular. Spencer:

« Ne koşturuyorsun beni be? dedi. Nazarı dikkati celbedecegiz.. Yavaş ol!.. »

Bir sigara yakmak istermiş gibi yapıp geriye baktı. Demincekki yolcu, hiçbir şeyin farkına varmadan yoluna devam etmişti. Spencer'in içine emniyet geldi. Bir müddet daha yürüdükten sonra Topsy'ye soru du:

« Yanında kaç doların var? »

« İki yüz!.. »

« Azmış be.. Aksilik!, Dükkân iş



« Yakışıklı adamsın vesselâm Spencer!. Sinema artistine benziyorsun!.. »

yürüseydi bugün cebimizde birkaç bin olacaktı. Neyse, şimdi sen Arnon otele gidersin. Bir oda tutarsın.. Bu odayı hastahaneden çıkacak bir hasta için tutacağını söyle.. Gelecek hastanın tam bir istirahat ihtiyacı olduğunu da ilâve et!. Anlıyor musun? »

« Hayır.. Bir şey anlamadım ama, ehemmiyeti yok!. Odayı tutarım!.. »

« Âlâ!. Ben de şimdi doktor Hopkins'e gideceğim!.. »

Topsy, birdenbire vaziyeti kavramıştı:

« Ha.. Sen bunu kastediyordun demek ki!, dedi. Aferin Spencer, pek parlak bir şey düşündün!.. »

Ve heyecanla, arkadaşının elini sıkarak ayrıldı. Spencer'e gelince, o da doktorun muayenehanesine doğrulmuştu. Doktorun muayenehanesi emin bir yerdi. İki, üç sokağa kapısı vardı ve bir taraftan giren, öbür taraftan sığılabildi. Doktor ten hiç hoşlanmazdı. Zaten müşterileri de onun reklâm edilmesinden hoşlanmazlardı. Fakat doktorun in-Hopkins, kendisini reklâm etmek için çehrelerini ameliyat ederek bu çehreleri eskisine benzemez bir şekilde değiştirmesi, sabıkâlılar arasındaki büyük şöhratinin başlıca sebebini teşkil ediyordu.

Spencer'in anlattıklarını, mühimsemez bir tavırla dinledikten sonra:

« Sen hiç merak etme! Ben senin yüzünü öyle değiştiririm, ki ninen bile tanıyamaz!.. » dedi.

Spencer, memnun memnun güldü:

« Mükemmel.. Yalnız, birazcık baş parmağımı da yoluna koyun, ki

şu parmak izlerinden kurtulayım!.. »

« Parmaklarının derilerini de değiştiririz.. Olur biter.. Şimdi sen söyle bakalım.. Yüzünü ameliyatla değiştireceğiz.. Bu hususta kendince bir arzun var mı? Muayyen bir şekil istiyor musun? »

« Vallahi yüzümü, şöyle biraz daha sert ve erkekçe mânalı yaparsanız pek memnun kalırım! Arkadaşlar hep bebek gibi suratımla alay ederlerdi.. Bu iş bize kaç para olacak doktor? »

« İki bin dolara!.. »

« Pekâlâ doktor!. Siz takımınızı, taklavatınızı hazırlıyadurun, ben şimdi gelirim!.. »

Doktorun elini sıkıp memnun bir gehre ile ayrılmıştı. Sokağa çıkınca bir miktar etrafını kolağan ettikten sonra hemen ufak banka şubelerinden birine girdi. Gayet tabii bir tavırla vezneye sokuldu ve kapıya en yakın oturan veznedara:

« Hazret, dedi. Zırlıta çıkarmadan bana şuradan 3000 dolar veriver bakalım!. Hem de mümkün olduğu kadar sessiz yap.. Sonra karışmam!.. »

Bu esnada kimseye çaktırmadan tabancasının ucunu da gösterdiği için biçare memur, korkusundan sapsarı kesilip haydudun dediğini yerine getirmekten gayri çare bulamamıştı.

Spencer:

« Çok teşekkür ederim! dedi. Şimdi veznede ayağa kalk ve ses çıkarmadan peşimden bak! Anlıyor musun?. Eğer ben sokağa fırlamadan sesin çıkarsa, gürültünün nasıl yapılacağını sana gösteririm.. Bir daha sesin çıkmaz olur.. »

Şapkasını havalandırıp bir selâm

çaktıktan sonra memuru bir lâhza gözden kaybetmeden kapıya yöneldi. Bankadan çıkmasıyla, binada gürültünün ayyuka yükselmesi de bir oldu. Tam Spencer doktorun evine girerken polisler de bankaya doğru koşuyordu. Spencer, banknotların iki binini masaya bıraktı:

« İşte doktor!.. »

Hopkins, gülümsüyerek paraları aldıktan sonra:

« Gelin bakalım!.. » diye haydudu yan odaya aldı. Ameliyat için hersey hazırlanmıştı. Doktor söylendi:

« Hiç meraklanma!. Canın yanmıyacak!. Gayet kısa sürecek!.. »

Spencer, ameliyat masasına uzandı. Hopkins de yardımcısını çağırdı ve iş başladı.

Bir saat sonra yüzü, gözü hemen tamamen sargılar içinde bir adam, doktorun evinden çıkıp bir otomobile binerek Arnon otelinin önünde iniverdi. Kapıcı, Topsy'den dersini almış olduğu için hastayı büyük merhamet gösterileriyle karşıladı:

« Allah bu şoförleri kahretsin!, diyordu. Otomobillerine binenlerin canlarını hiç düşünmüyor, kaza üstüne kaza yapıyorlar.. »

Spencer, odasına gitmeden önce kapıcıya yüklüce bir bahşiş sundu.

Topsy, sabırsızlıkla onu bekliyordu.

« Bu ne kılık Spencer? Bir mağaza vitrinini kırmış gibisin!.. »

Spencer:

« Bırak şu soğuklukları!.. dedi. Çok yorgunum ve uyumak istiyorum.. Bu sargılar, tam üç hafta yüzümde kalacak. Doktor öyle söyledi!.. »

Topsy güldü:

« Kalacak ama sonradan da polisten yakayı ebediyen kurtarmış olacaksın!.. »

Doğrusu bu üç haftalık müddet içinde Topsy, hârikulâde bir arkadaş olduğunu göstermişti. Spencer'e gazete okuyup arkadaşını oyaladığı yetmiyormuş gibi, kendilerini ele vermesi muhtemel ne kadar evrak varsa hepsinin yakılmasına da yardım etmiş, ayrıca Spencer'le iskambil de oynamıştı. Bu müddet zarfında doktor Hopkins de iki defa gelip hastaya bakmış ve ameliyat yaralarının sür'atle iyileşmekte olduklarını müjdelemişti.

Nihayet, üç hafta geçti gitti!..

O gün Topsy:

« Tam zaman! Spencer! dedi. Oteldekiler de dedikoduya başlamışlardı. Duyduğuma göre, hattâ bir defasında bir polis gelip seni sormuş.. »

Spencer güldü:

« İsterse bir değil, elli polis gelip sorsun!.. Bugün sargılar açılıyor ve ben de bundan sonra Mister Smit olup çıkıyorum.. Artık dünya vız gelir!.. »

Aynanın karşısına geçip sargılarını ihtiyatla çözmeğe başladı. Nihayet bütün bezleri attı. Fakat atmasıyla beraber aynaya dehşet içinde bakakaldı. Sonra Topsy'ye dönünce, onun da kendisine âdeta ürkek ürkek baktığını gördü. Netekim Topsy kendini tutamadı ve haykırdı:

« Vay canına!. Bu ne iş be?. Herif seni tamamen Andy Moor'a benzetmiş.. Bu doktor senin yüzünü ne yapmış böyle?.. »

Spencer, tekrar aynaya baktı ve aynada yine Andy Moor'un suratını görünce inler gibi:

« Ben sersem de kalkıp herife, yüzümü biraz erkekleştir demiştim. Hay Allah kahretsin, şimdi yakalanırsam, Spencer iken alacağım ceza.. »

(Arkası 14 üncü sayfada)

BİNBİR RONAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazar işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

Tanimadığı bu adam konuşuyor ve söylediği her söz, çamlar arasında saklı Hartiganın kulağına iyice geliyordu. Binbaşının yüreği hızla çarpmaya başlamıştı. Çünkü bu adamın tam bir Amerikan sivesiyle İngilizce konuşmakta olduğunu ve gayet ateşli ve harareti bir şeyler anlattığını duyuyordu.

— Sevgilim, diyordu, sizi hergün görüyorum ama bu, bana yetmiyor. Eğer buradan gidersek hep yanımda kalacağınıza ve beni hiç bırakmayacağınıza söz veriyor musunuz?

Kadın oksayıcı bir eda ile güldü.

— Amma da yaptın ha Cimmi, dedi, şimdiye kadar kaç defa sana vadetmedim mi bunu? Akşam olunca otomobile geleceğim. Hemen İsviçreye, Bazele hareket eder, geceyi de orada geçiririz. Ertesi sabah da Lozanda oluruz ve artık bizi, hiç bir şey birbirimizden ayırmaz. İyi değil mi?

Delikanlı ısrar etti.

— Biliyorum. Bunu bana birçok kereler söylediniz ama her seferinde bir engel çıktı.

Kadın, elleriyle delikanlının yüzünü oksadı.

— Bu sefer engel filân çıkmıyacak, Maks valizleri hazırladı. Şehirde bir iki ufak tefek aldıktan sonra hemen yine döneceğim.

Erkek, onu göğsünde daha kuvvetle sıktı.

— Ah sevgilim, dedi, Sensiz nasıl yaşarım bilemiyorum. Seni delicesine seviyorum Arlet!

Ve onu bırakmak istemiyormuş gibi, elini sıkıca tuttu. Fakat kadın yavaşça sıyrıldı ve söylendi:

— Neyse.. Şimdi, artık gideyim. Siz o zamana kadar kitabınızı bitirirsiniz. Sonra Maks yemeğinizi hazırlar. Ve vaktin geçişinin farkına varıncaya kadar ben de gelirim.

Bu sözleri söyledikten sonra birlikte pencereden uzaklaştılar ve Hartigan, ikisini de gözden kaybettiler. Binbaşı dehşet içinde kalmıştı. Güneşin batmasına ancak iki saat vardı. Ve iki saat sonra zorbelâ eline geçirdiği kuşların ikisini de tekrar, göz göre göre elinden çıkaracaktı, öyle mi? Hemen kararını verdi, muhakkak bir şeyler yapması lâzımdı. Fakat ne yapmalıydı? Ceymis Feynin, bu kadının tahakkümü altına girmiş olduğu apaçık meydandaydı ve delikanlıyı ondan ayırmak için zora başvurmaktan başka bir çare olmadığı da besbelliydi.

Hartigan, saklandığı yerde bunları düşünürken, kadın da köşkün kapısında belirmiş, bahçeye doğru sesleniyordu:

— Maks!

Önlüklü adam, yerdən biter gibi, bahçesinin bir köşesinde peyda olarak, kadına doğru koştu. Sonra konuşa konuşa birlikte, pansiyon binasına yürüdüler ve gözden kayboldular. Mavi pancurlu köşkten hiç bir ses duyulmuyordu. Binbaşı Hartigan, hemen yerinden fırlayarak koşa koşa taraçaya çıktı ve hızlı adımlarla evin içine girdi. Tam bu sırada, tabancasını, otele, perdesünün cebinde unuttuğunun farkına vardı. Fakat şimdilik tabancaya da ihtiyacı yoktu. İcap ederse, bir iki yumrukta Ceymis Feyni adamakıllı sersemletir, sonra gidip bir taksi bularak, gelir, delikanlıyı arabaya atıp kaçırdı. Herhalde işi, çabucak ve usâk Maksın dikkat gözünü çekmeden yapması lâzımdı.

Hartigan, odaya girdiği zaman, delikanlının yatağa uzanmış olduğunu gördü. Fakat Cimmi, binbaşını görür görmez, ayağa dikilmişti. Hartigan kısık sesle ve çabuk çabuk seslendi:

— Dinleyiniz Feyn! Kız kardeşiniz sizi arayıp duruyor, şimdi sizi onun yanına götüreceğim.

Amerikan delikanlısı binbaşuya baktı. Yüzü sapsarı ve zayıftı. Fakat Patrisyaya okadar benziyordu, ki yanılmaya imkân yoktu. Sordu: «Neyse, şimdi artık gidelim!.. Siz o zamana kadar kitabınızı bitirirsiniz!..»



Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 21

— Siz kimsiniz?

Hartigan aksi aksi, sözünü kesiti:

— Benim kim olduğum lâzım değil, Ben buraya, bu fırsattan istifade edip kaçmazsanız Amerikan gizli teşkilât memurları tarafından yakalanacağınızı size haber vermeye geldim. Sizi neden aradıklarını biliyorsunuz tabii. Haydi, şimdi kaybedecek vakit yok! Çabuk gidelim Feyn!

Amerikalı, mütereddit bir eda ile sordu:

— Neden bana boyuna Feyn diyorsunuz?

Hartigan: « Adam acaba sarhoş mu? » diye yüzüne bakarken o devam ediyordu:

— Benim adım Feyn değil. Şimdi beni rahat bırakın da uyuyayım. Yallah!

Fakat binbaşı, delikanlıyı kolun-

dan yakalamıştı.

— Haydi, dedi. Budalalık etmeyin de peşimsıra gelin!

Lâkin delikanlı, şayanı hayret bir kuvvetle Hartiganı itti. Sonra birdenbire bir iskemle yakalayarak havaya kaldırırken bağırdı:

— Maks! Maks!

Hartigan:

— Aptal!.. Bütün plânı suya düşüreceksiniz.

Diye söylenirken Ceymis, iskemleyi havalandırmış, üstüne saldırıyor ve:

— Defol buradan, git buradan! diye haykırıyordu.

Binbaşı, bir adım geriledi. Kız gılgından morarmış yüzüyle Ceymis, pencere ile kendisi arasında bulunuyor ve Hartigan da arkasını kapıya dönmüş duruyordu. Birdenbire dışarıda, merdivende ayak sesleri duydu, fakat düşmanını gözden



kaçırmamak için başını çevirip geriye bakmadı.

Ansızın, arkasından kapının kanadı hızla açıldı ve Hartigan, şişman yüzü sivilceler içinde, kat kat gerdanlı bir herfin, elindeki tabancayı sallıyarak içeriye girdiğini ancak görebildi. Birdenbire kafasına, müt-hiş bir sille yedi. Baygın bir halde yere çöktü.

Doktor Keller

Patrisya, peşinde köpeği, gezmekten dönmüştü. Bu mevsim, Baden-Baden'i hiç beğenmemişti. Can sıkılmağa başlamıştı ve bu seferki seyahate boyuna atıp tutan Misis Evansa da fena halde içerlemeğe başlamıştı. Bert yandan öğleye kadar, kendisini yemeğe götürür diye beklediği binbaşının görünmeyişine de kızmıştı. Yalnız görünmemekle kalsa iyi idi, insan hiç olmazsa nerede olduğunu bildirir bir telefon da mı etmezdi? Otelin yemek salonundaki müşterilerin kışkıklarından hoşlanmadığı için, yemeğini odasında yedi, sonra da köpeğini alıp gezmeğe çıkmıştı.

Otele döndüğü vakit gece bastırıyordu. Binbaşından yine haber yoktu. Yalnız şimendifer idaresinden bir kâğıt gelmişti. Otomobilinin geldiğini bildiriyorlardı. Otel kâtibinden, arabasını istasyondan almak için bir adam göndermelerini rica etti. Tam, otelin holünden geçiyordu. Yanına bir yabancı yaklaştı:

— Mis Feyn siz misiniz?

Bu adamı evvelâ bir gazete muhabiri sandı ve cevap bile vermeden geçecekti, lâkin berikinin:

— Mühim bir mesele için görüşeceğim efendim!..

Dediğini duyunca durdu. Adam, pek genç değildi ve kıbar tavırlıydı. Altın gözlükleri vardı. Burnu uzundu ve elinde küçük bir çanta tutuyordu. Kolunda da yeşil bir pardesü asılıydı. Biraz eğildi ve kısık bir sesle:

— Bendeniz, binbaşı Hartigan tarafından geliyorum, dedi.

Genç kız gayri ihtiyarı sordu:

— Sahi mi?

— Kardeşinizi bulduğunu sanıyor ve hemen gelmenizi rica etti.

Patrisya yerinden sıçradı.

— Bulmuş mu? Sahi mi? Neredeler?

Yabancı, esrarengiz bir tavır takındı ve:

— Çok uzakta değiller! dedi. Ben sizi götürürüm.

Genç kız bir an duraladı. Adamı, itimatsız bir gözle süzdü ve sordu:

— Siz kimsiniz?

Adam sert bir tavırla eğildi:

— Affedersiniz, kendimi takdim etmeği unuttum. Adım doktor Keller. Binbaşı Hartigana yardım ediyorum.

Patrisya Feyn, gözlerini yabancıya dikmekte devam ediyordu.

— Ben sizi bir yerde gördüm galiba.. Pariste filân!

Adam, nazık bir tebessümle güldü:

— Mümkün! Daha o zamandan binbaşı hesabına çalışıyordum.

Genç kızın yüzündeki şüphe edası kayboldu:

— Şimdi hatırladım. Dün akşam siz de Ritz otelinde bizimle birlikte yemek yemiyor muydunuz?

Adam güldü.

— Froylâynın hafızaları maşallah çok kuvvetli..

Maamafih Patrisyanın şüpheleri hâlâ tamamen dağılmış değildi.

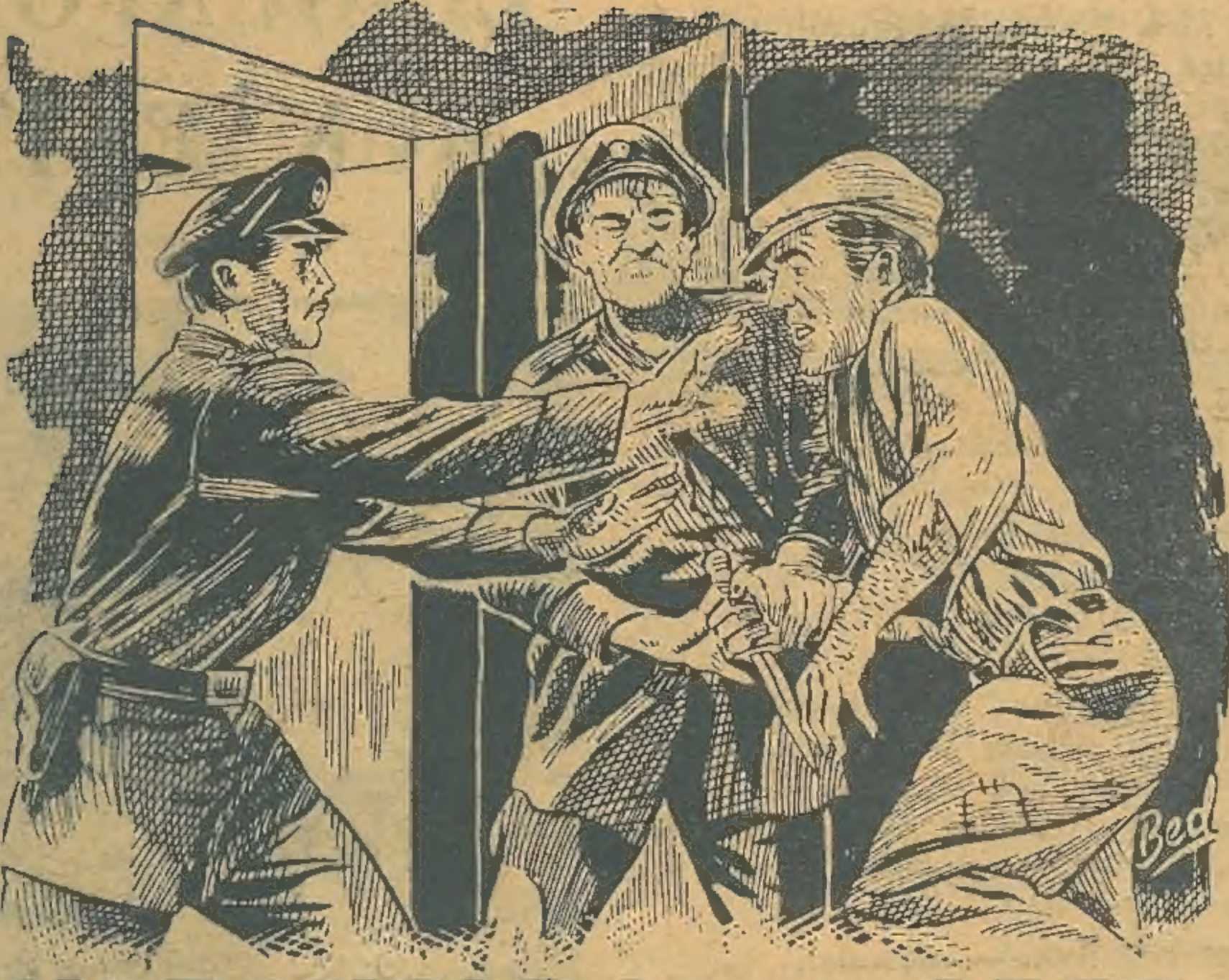
— Peki ama, binbaşı neden bana sizden hiç bahsetmedi?

Adam tekrar güldü:

— Binbaşı, sanıldığından daha ağız sıkı adamdır bayan..

Sonra sesini, alçaltarak ilâve etti:

— Sizin tayyare meydanına telefon ederek tayyarenizi hazırlatma- (Arkası 14 üncü sayfada)



KARAKOLDA Bir GECE

Yazan: M. YAMAN

Boğazda oturuyordu. Kırk yılda bir eğleneyim, demiş, burnundan gelmişti. Son vapur, bir iki dakika yüzünden kaçıyor, gece yarısı İstanbul'da kalıyordu.

Hangi otelin kapısını çaldıysa boş oda bulamadı. Mevsim de ilkbahar. Geceleri dehşetli ayaz oluyor. Sırtında pardesü bile yok.

Aklına geldi. Mektep arkadaşlarından birisi Komiserdi. Hemen karakola koştu. Vaktin geç olmasına rağmen onu masa başında buldu.

— İşte böyle Hayriçğim, dedi. Sana gelmekten başka çare bulamadım. Artık burada, bir köşede sabahlar, erkenden giderim.

Komiser atıldı: — Ne demek? Bizim yatakhane-miz var. Ben de yatmak üzereydim. Allahtan olacak ki bu gece nöbet bende. Bir gece muavin kalıyor, bir gece ben. Kahvemizi yukarıda içeriz. Haydi gel.

Çıkıldılar. Karyolarla dolu bir oda. Daha yatan yok. Komiser arkadaşlarından birisinin pijamasını giyerek kendisininkini misafire bıraktı. Saat de bire geliyordu. Rakı keyfiyle daha fazla durmak istemedi. İskarpinlerini oturduğu karyolada çıkartıyordu. Tam bu sırada aşağıda bir gürültü koptu. Yırtık, kalın bir ses hiddetle kısılmıştı:

— Nerede o komiser bey olacak adam! Göreyim boyunu, bakayım nemene şeymiş. Nasıl emir vermiş efendime söylüyeyim meyhanede mara-za çıkmıyacak diye?

Aşağıda bir iki polis ileri geri söyleniyor, geleni susturmak istiyorlardı. Fakat öteki azıtmıştı işi:

— Ne göğüslüyorsunuz be? Sülâlenizi yakacağım bu gece. Bana adla sanla kabadayı Arif derler, sizin anlayacağınız.

Komiser çıkarttığı ceketini tekrar giyerken:

— Gidip şu münasebetsizi savayım, dedi.

Merdivenleri indi. Aşağıda yenden bir ağız kavgası başladı. Komiser Hayri, sarhoşu yatıştırmak, ceza yemesine sebep olmamak için aşağıdan alıyordu:

— Reis, sen misin? Çakır keyfisin yine. Neve canın sıkıldı bakayım.

— Pintileşme be, bana bak, karşımda erkek ol, erkek.

— Bana kalırsa yarın konuşalım Arifçğim.

— Neye Arifçğin oluyormuşum be senin. Sen bana bakıyor musun Alimallah..

Birden aşağıdan top gibi bir tokat sesi geldi. Arkasından bağırtilar, bir tokat daha. Düdük sesleri filân. Sonra ortalık tıss.

Komiser Hayri yukarıya çıktı. Olup bitenden hiç bahsetmeden:

— Bir sigara daha içeceğim ben, dedi. Sen yat kardeşim.

Kibriti sürtüp sigaranın ucuna tutacağı sırada aşağıdan bir feryat koptu. Bir kadın çığlığıydı bu. Arkasından bir erkek sesi böğürdü:

— Karakola değil, nereye sığın-san yiyeceğim ciğerini kahpe.

Komiser Hayri merdivenlere atıldı. Aşağıda müthiş bir boğuşma başladı. Bir aralık bir silâh sesi de duyuldu, düdükler. Kıyamet. Kadının yırtık yırtık feryatlarına erkeğin galiz küfürleri karışıyor, arada bir:

— Bırakın beni, kulunuz. kurbanınız olayım, yiyeyim şunun ciğerini, sonra asın beni, diyordu.

Hayri yukarıya çıkınca: — Bunlardan rahatım yok birader, dedi. Öyle bir semte düştük ki.

Sigarasını yaktı. Bir iki nefes çekti. Fakat konuşmasını birden kesti. Caddeden yanık bir naradan sonra şöyle bağırlıyordu:

— Benim baba yadigarı Bursa kamamı almayı gösteririm ben sana. Çık dışarıya diyorum. Dinim rabbe-na hakkı için kanınızı içeceğim.

Hayri başını iki tarafa salladı:

— Meyhane dönüşü, dedi. Çok sürmez birader. Sen yat. Ben gelirim.

Yine indi. Karakola getirilen sarhoş külhani epeyce zil zurna olacak ki ağzına geleni söylüyordu. Komiseri görünce:

— Bırakın beni şununla karşı karşıya kalayım. Erkeklik değil sizin yaptığınız. Diye haykırdı. Komiserin sesi duyuldu:

— Bırakın şunu.

— Aman komiser bey..

— Bırakınız diyorum size. Çekilin bakayım.

Bu sefer sarhoşun sesi başka türlü yükseldi:

— Vay anam, abicim, sapına kadar erkeksin vallahi. Hay Allah seni millete bağışlasın. Ver şu elini abim. Ha şöyle. Şimdi de ayaklarını öpeceğim. Ulan erkek dediğin böyle olur işte.

Komisere yukarıya çıkmak kısmet olmadı. Uzaklardan ince bir ses. tenha caddeyi çın çın öttürdü:

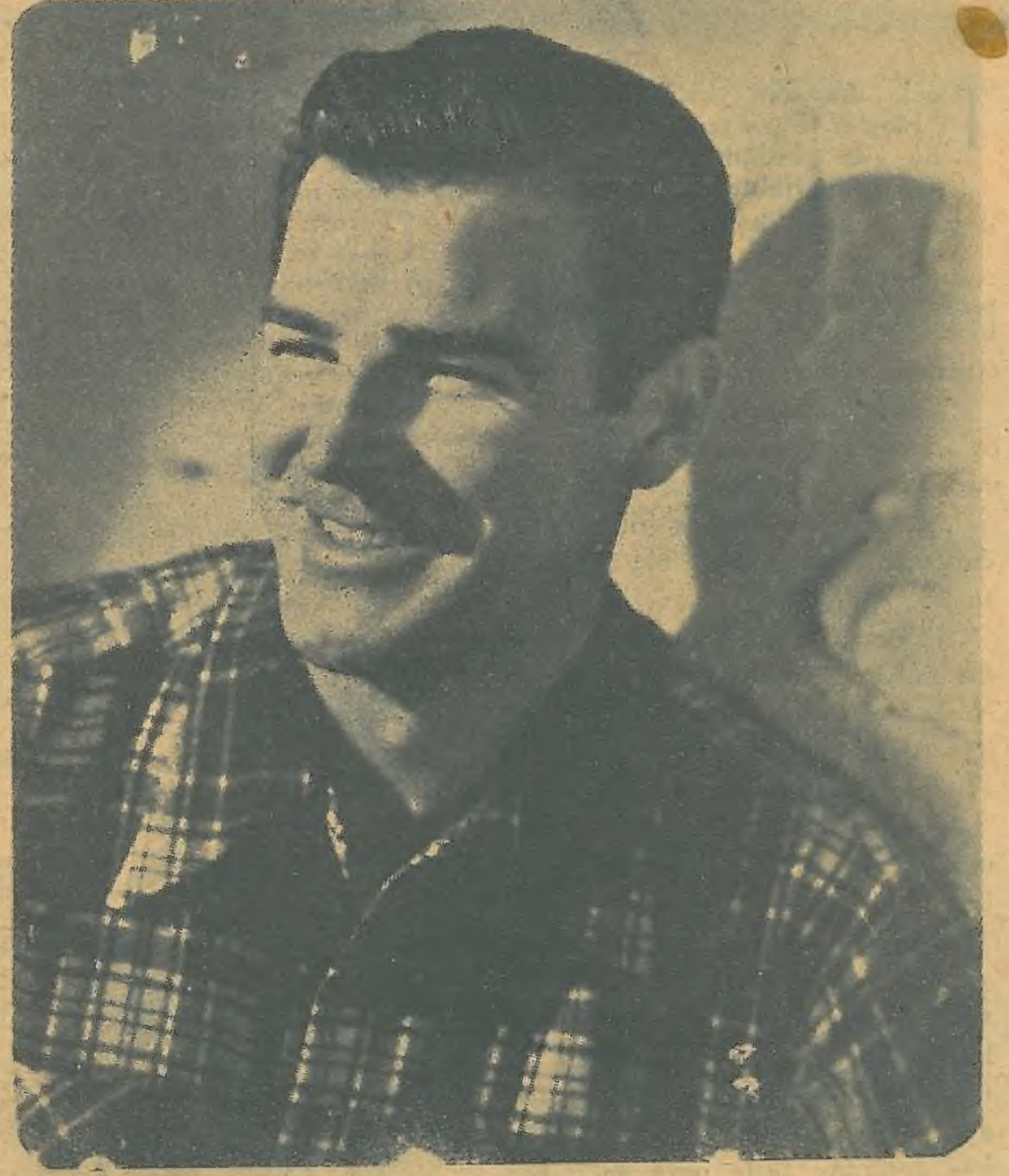
— Yandım Allahhhh! Can kurtaran yok mu?

Haydi yine düdük sesleri, yine koşuşmalar. Tut, vur, kır, yakala..

Birisi bağıra bağıra konuşarak telefonla cankurtaran isterken birisi Komiserin kasketini almak için yukarıya çıkınca:

— Rahmi Beyin selâmı var, ben belki gecikirim, kusura bakmasın, u-

SİNEMA



Rod Cameron

Hayatı Yakışıklı kovboy yıldızı Rod Cameron 7 Aralık 1910'da Kanada'nın Calgary kasabasında dünyaya geldi. Büyüdükçe artist olmak hülyasına kapılıyordu. Tabii Broadway'e gitti ve tabii hiç bir prodüktörden yüz bulmadı. İşin garibi, Hollywood prodüktörleri de bu gencin kabiliyetini anlıyamadılar ve onu geri çevirdiler. Rod, nihayet bir şirkette iş buldu. Buradaki arkadaşlarından biri, Edmund Goulding'i tanıyordu. Ona Rod'dan bahsetti ve Rod bir tecrübe filmi çevirerek muvaffak oldu.

Filmleri Genç adam ilk olarak Bette Davis'in İhtiyar Kız filminde bir rol oynadı. Bu rolde gözü çekti ve bunun neticesi olarak Universal'le uzun bir kontrat imzaladı. Daha ziyade pervasız ve alaycı kovboy tipleri yaratarak şöhret yaptı. Dans İlâhesi Salome, Ateş Gibi Kadın, Monterey Korsanları gibi filmleri çok beğenildi. Son filmi Yvonne de Carlo ile çevirdiği River Lady'dir.

Hususiyetleri: Bir zamanlar Ella Raines ile sevişen Rod halen bekârdır. Çok iyi kâlpidir. Her sene kazancının mühim bir kısmını bir yetimhaneye vermektedir. Geçenlerde bu yetimhaneden bir manevî evlât edindi.

yusun, dediler. — Bu gece talihine pek fazla iş çalıştı. Fakat bu da yüzünde donup olmadı. Bak Velicğim, vapur filân kaldı. Uzaklardan üç el silâh sesi kaçırırsan otele gideceğine bize gel. Ben olmasam bile arkadaşlar sana ikram eder. İyi uyudun değil mi? — O kapıdan çıkarken sesleniyordu: — Gelmezsen hatırım kalır.

GEÇEN SAYIDAKİ KESKİN ZEKÂNIN HALLİ

Geçenki Keskîn Zekâ bulmacasını şöyle halledeceğiz: Kadınlara 1 - 2 - 3 - ve erkeklerle de 1 - 2 - 3 - numaralarını verelim: Önce 1 ve 2 numaralı kadınlar karşıya geçtiler. Sonra 1 geri geldi ve 3 numaralı kadınla beraber tekrar karşıya geçti. 1 numaralı kadın tekrar geri gelerek 1 numaralı erkeğin yanında kaldı. 2 ve 3 numaralı erkekler gittiler. 3 numaralı erkekle 3 numaralı kadın karşıda kaldı. 2 numaralı erkekle 2 numaralı kadın geri döndüler. 2 numaralı kadın sandaldan çıktı. 3 numaralı erkek bindi. 2 ve 3 erkekler tekrar karşıya geçtiler. Sandalı 3 numaralı kadın geri getirip 2 numaralı kadını alarak götürdü, kocasına teslim etti. Sonra 3 numaralı kadın tekrar geri dönüp 1 numaralı kadını da aldı. Beraberce karşıya geçince, çiftlerin hepsi, kimseyi kıskandırmadan geçmiş oldular.

BÜYÜK İKRAMIYE

Yazan: Semih DEMİRCİ

Tuck kapıdan içeri girerken: "Flower, Paris'ten gelmiş, dedi, bu gün gördüm!" Karısı mutfaktaydı, onun sesini duyar duymaz bağırmağa başladı: "Köşebaşındaki bakkala haddini bildirmezsen yazık senin erkekliğine vallahi! Bugün aldığım yumurtalar gene kokmuş çıktı."

Tuck aldırmadı ve devam etti: "Flower bir piyango bileti almış, yarısını, bana sattı."

Mrs. Tuck, tencerelerin üzerinden uzanarak sordu: "Ne piyango-su o?"

"Fransız Milli Piyango bileti! Bir milyon frank ikramiyesi var. Numarasını aldım, gazeteciye tenbih edelim de her sabah geçerken eve bir Matin gazetesi bıraksın!"

Kadın rüya görüyormuş gibi mırıldanıyordu: "Bir milyon frank ha?!"

"Tabii beş yüz bini Flower'e ait .. Ah, bir çıkarsa, ilk işim o ihtiyar Beeter'e haddini bildirmek olacak! Hemen istifa edeceğim. Senelerden beri mağazasında çalışıyorum da elime hâlâ haftada on beş dolardan fazla para geçmiyor. Kalpsiz herif... Ama o da sermayeyi kediye yükletecek yakında, işleri hiç iyi gitmiyor."

Artık Tuck her akşam eve döner dönmez hemen Matin gazetesine sarılıyor ve kazanan numaraların ilân edilip edilmediğine bakıyordu.

Nihayet bir gün gazete, onun sabırsızlıkla beklediği havadisi verdi.

Tuck, titreyen elleriyle gözlüğünü taktı. Cüzdanından üzerinde biletin numarası yazılı küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve gazetenin üzerine eğildi.

Aman yarabbi! O neydi o?

Gözlerine inanamıyordu. Gözlüğünü çıkarıp sildi, tekrar tekrar baktı. Bir zaman gözleri kâğıtla gazete arasında mekik dokudu. Nihayet içine emniyet geldi.

"Kazandık! diye haykırdı. Bir milyon bizim oldu!"

Kadın mutfakta yemek pişiriyordu, işini bırakıp ellerini önlüğüne kurularak koştu.

"Georget! Georget! Ulu Tanrım, aklım sana emanet! Sahi mi söylüyorsun?"

"İşte sen de bak, 659,371 numara büyük ikramiyeyi kazanmış değil mi? Bu da bizim biletin numarası."

Doğruydı. Büyük ikramiye onlara çıkmıştı. Mutfaktan gelen yankı kokularına aldırış etmeden oturup konuşmaya başladılar.

Tuck: "Hemen, dedi, hemen Beeter'e bir mektup yazıp, artık kendisiyle hiç bir alakam kalmadı-

ğını haber vereceğim."

Kadın daha kuşkuluydu:

"Yarına kadar beklesen daha iyi olmaz mı?"

"Yarına bırakmak mı? Tam yirmi beş senedir bu dakikayı bekliyorum ben. Çabuk bana kâğıt, kalem getir."

Evvelâ Mr. Beeter'i tepeden tırnağa bir kalaylamayı düşündü. Fakat sonra vazgeçti. Ne de olsa uzun seneler beraber çalışmışlardı. Kısa ve ciddi bir mektup yazdı.

"Mr. Beeter,

"Fransız Millî Piyangosundan bir milyon frank kazandım ve artık haftada on beş dolara mağazanızda ömür çürütmemeye karar verdim.

İstifamın kabulünü rica ederim."

Zarfı kaparken aklına geldi. Beş yüzbin yerine bir milyon yazmıştı. Ama ehemmiyeti yoktu.

"Haydi karıcığım, dedi. Mektubu postaya attıktan sonra gidip Flower'e müjdeyi verelim."



« Bir piyango bileti almış. Yarısını bana sattı! »

Postahane de karısı tekrar ısrar etti. "Şu mektubu yarın gönder-sen olmaz mı sanki? Acele işe şeytan karışır derler."

"Sen aklının ermediği işe bur-nunu sokmasan iyi edersin. Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

Kapının zili çaldığı zaman Flower, yatmak üzere idi. Homurdana homurdana gidip kapıyı açtı. Tuck'la karısını görünce şaşırdı.

"Hayırola! dedi. Kötü bir haber mi var?"

Tuck sükünle haberi verdi. "Bir milyonu kazandım!"

"Ne.. Ne dedin? Bir milyon mu, Ki.. kim kazanmış bir milyonu? Hani, nerede?"

Tuck güldü: "Heyecanlanma-

canım. İçeri girelim de göstereyim."

Mrs. Flower'de gürültüyü duyunca yataktan fırlayıp gelmişti. Hepsî masanın başına toplandılar Flower Piyango biletini getirdi. Gazeteye baktı. Yıldırımla vurulmuşa döndü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sesi çıkmadı. Sapsarı kesilmişti. Nihayet mırıldandı: "Yanlış, dedi. Bak. Bizim biletin numarası 657371, halbuki ikramiye 659371 e çıkmış."

Karıkoca eve dönerlerken Tuck sanki on yıl daha ihtiyarlanmış görünüyordu.

Karısı başının etini yemeğe başlamıştı.

"Aptal herif, o kadar da söyledim sana, mektubu yarın yolla, diye, gördün mü şu uğursuz bilet yüzünden başımıza gelenleri. İşinden de oldun. Bakalım şimdi ne halt edeceksin?"

Ertesi sabah erkenden postacı kapıyı çaldı. Mr. Tuck'un yerinden kımıldayacak hali yoktu. İntihar etmeyi bile düşündü.

Kadın mektubu suratına fırlatarak: All. dedi. Mr. Beeter'den geliyor. Mutlaka ayrıldığına memnun olduğunu söylemek için göndermiştir. Altı rakamı doğru dürüst kopya edemiyen bir memurdan kurtulduğu için kimbilir ne kadar sevinliyordur."

Tuck mektubu açıp yüksek sesle okudu:

"Sayın Mr. Tuck,

Sizi bütün kalbimle tebrik ederim. Bizden ayrılman hepimizi çok üzdü. Halbuki sizi bu hafta sonunda, senede iki bin dolar ücretle muhasebe servisinin şefi yapmağa karar vermiştim. Bu şerait

dahilinde, mağazamıza dönmek isterseniz, başımızın üzerinde yeriniz olduğunu size hatırlatmakla şeref duyarım. Her zaman emirlerinize amâdeyim.

Saygılarımla.
L. Beeter

Zavallı Tuck öyle sevinmişti ki yeniden dünyaya doğmuş gibi olmuştu: "Şu bizim patron iyi adamdır, vesselâm!" dedi. Karısı hâlâ bar bar bağırıyordu:

"Haydi oradan sersem! patronun; senin kara gözlerine mi âşık oldu zannediyorsun? Bir milyon kazandığını duydu ya!.. Şimdi senin paranın peşindedir, paranın"

LİNGUAFON MÜKÂFATI



Lingua fon Enstitüsü
Türkiye Umumi Mümressili:
VITALIS B. BİLEN

1 - Yabancı dillerin herkes tarafından kolaylıkla elde edilmesini sağlayan Enstitümüz hem Lingua fon metodunu orta tahsil gençliği arasında daha iyi tanıtmak, hem de memleket irfanına elden gelen bir hizmette bulunmak gayesiyle LINGUAFON MÜKÂFATI adı altında bir mükâfat tesis etmiştir.

2 - Lingua fon mükâfatı: her biri 100 lira kıymetinde İngilizce veya Almanca, 10 (on) adet komple Lingua fon yabancı dil ders takımı olup bunlar orta okul veya liseyi birincilikle bitiren on talebeye hediye edilecektir.

3 - Bunun için her sene Ağustosun ilk haftasında İstanbul'da noter huzurunda çekilecek kur'aya iştirake hak kazanan bütün yurttaki mezuniyet birincilerinin, isimlerini okul müdürlükleri delâletiyle, en geç Temmuz sonuna kadar Enstitümüze bildirmesi lâzım gelir. Kazananların isim ve resimleri gazetelele ilân edilecektir.

4 - Öğrenciyi çalışmağa teşvik itibariyle değeri âşikâr bulunan bu mevzuu sayın Müdür ve Öğretmenlerin, bütün talebeye vaktinde duyurmasını ve Enstitümüzle temasa geçmesini ehemmiyetle rica ederiz. LINGUAFON ENSTİTÜSÜ, Ankara Caddesi, İSTANBUL.

AYRILIK ŞARKISI

İlk çıktığı yıl bir milyon satılan, bugüne kadar yalnız İngiltere'de 32 defa basılan büyük aşk ve his romanı...

Fiyat 250 Kuruş
Çıkaran: Türkiye Yayınevi



NAT PINKERTON

BETYADAN AYRILDIĞINIZ ZAMAN OTELİN ÖNÜNDE BASKA BİR OTOMOBİL, BİR YABANCI GÖRDÜNÜZ MÜ?

HAYIR.. NİÇİN SORUYORSUNUZ BİZİ GÖREN Mİ OLMUŞ..



39

KIZIN NEREYE GİT. TİGİNİ GÖRMEDİM. O ÇIKAR ÇIKMAZ OTOMOBİL SE..

Sİ DUYULDU.



KİMSENİN SİZİ GÖRÜP GÖRMEĞİ. Nİ BİLMİYORUM BAY CARLS.. SADECE SORDUM.



TEŞEKKÜR EDERİZ BAYAN VİNTERBRUK.. VE BAY CARLS.. SİZİ YİNE GÖRMEK İSTERİZ BELKİ.. EVDEN BİR YERE ÇIKMA. MANIZI RİKA EDERİM.



VİNTERBRUKLARDA

NE DEMEK İSTEDİ ANNE.. BENDEN ŞÜPHE Mİ EDİYORLAR..?

BEN PINKERTONU NİÇ BE. GENMEDİM..



CARLS BİRAZ ASABI İDİ DEĞİL Mİ?

SUALİNİZ ONU CAN EVİNDEN YURDU. DEMERKİ BAYAN BANNİSTERİ MAYOSUNU Sİ YİNCEYE KADAR BEKLE MİŞ VE GÖTÜRMÜŞ.



BETYADAN HABER VAR MI NAT? ÇOK MERAKTAYIM

KARLO İLE BÜTÜN EĞLENCE YERLERİNİ DOLAŞMIŞLAR BİR KULÜPTE KAVGA ETMİŞLER. BETYA GENCE BİR TÖKAT ATMİŞ. OTELE DÖNMÜŞLER.



NAT DERTLEŞİYOR

İKİNCİ DEFA OTELDEN ÇIKTIĞINI BİLİYORUZ. İNTİMAL SIRTINDA BİR MAYO VARDI. NÖBETÇİ BİR OTOMOBİLİN KALKTIĞINI DUYMUŞ.. KARLO O SIRA DA YOLDA OLDUĞUNU SÖYLEDİ.



BETHA İNTİHAR ETMEĞİ Mİ DEMEK İSTİYORSUN? CİNAYETMİŞ



BU SİRADA TAYNİS KENARINDA BİR BİRANNEDE BİRA NOKI O RİZ KENDİNİ ATTIGI ZAMAN SEN NEREDEYDİN? SEN DOK BEKİSİ DEĞİL MİSİN?



NOKI NELER BİLİYOR

SARHOŞ HA... SARHOŞ OLAN PO. LİSLER... Hİ... İNTİHAR DİYORLAR.. NE İNTİHARI BE.. HIYA. NET... HIYANET..



ŞİKLİKLER.. SONRA BİR/ŞAPIRTI..

BELKİ DOĞRUDUR. GİT SKOTLAND YAR D'DAKI ARRA. DABANA HA. RERVER



ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA



ŞU UZUN BOYLU..
SU BRIK..

BRIK Mİ? SEN
DELI MİSİN?



39

HAKKIN VAR. BRIK İMİS. ÖTEKİ DE
PROFESÖR RAMON'U KALLAKOPAK. BİZİ
BURAYA KADAR TAKİPLERİNE İMKAN VAR MI



PATRON! ŞAYET... SEN DELİLİĞİ
GELİRLERSE BIRAK.. KÖY ÖTA.
BEN... BANCAYI YERİNE..



KAPİYİ ÇALIYORLAR.. KÖY Ö
TABANCAYI YERİNE.. GİT
KAPİYİ AŞ...



TÜNAYDIN BAYM. ÖTEKİ
MİSAFİRLERİM DE GELDİ
BİRİSİ SİZİN GİBİ BİR PRO
FESÖR. TANIŞIRSANIZ MEN
NUN OLACAĞINI DÜŞÜN.
DÜM..

TABİİ
EFENDİM
TABİİ...
ŞİMDİ GE.
LİYORUM.



BRIK'İN BENİ
GÖRMESİ TED.
BİRSİZLİK
OLUR MU?

NEDEN? MÜZEDE
ONUNLA YAPTIĞIN
MÜCADELE İÇİN Mİ?



O GÜN KADIN KILIĞINDA OLDUĞU.
NU UNUTUYORSUN.. SENİ BÖYLE
VE KOYBOY KİYAFETİNDE GÖ.
RÜNCE TANIYAMAZ.. HAYDİ GİDELİM



PROFESÖR SİZE
DOKTOR GRİM'İ
TANITAYIM.

MEMNUN
OLDUM.

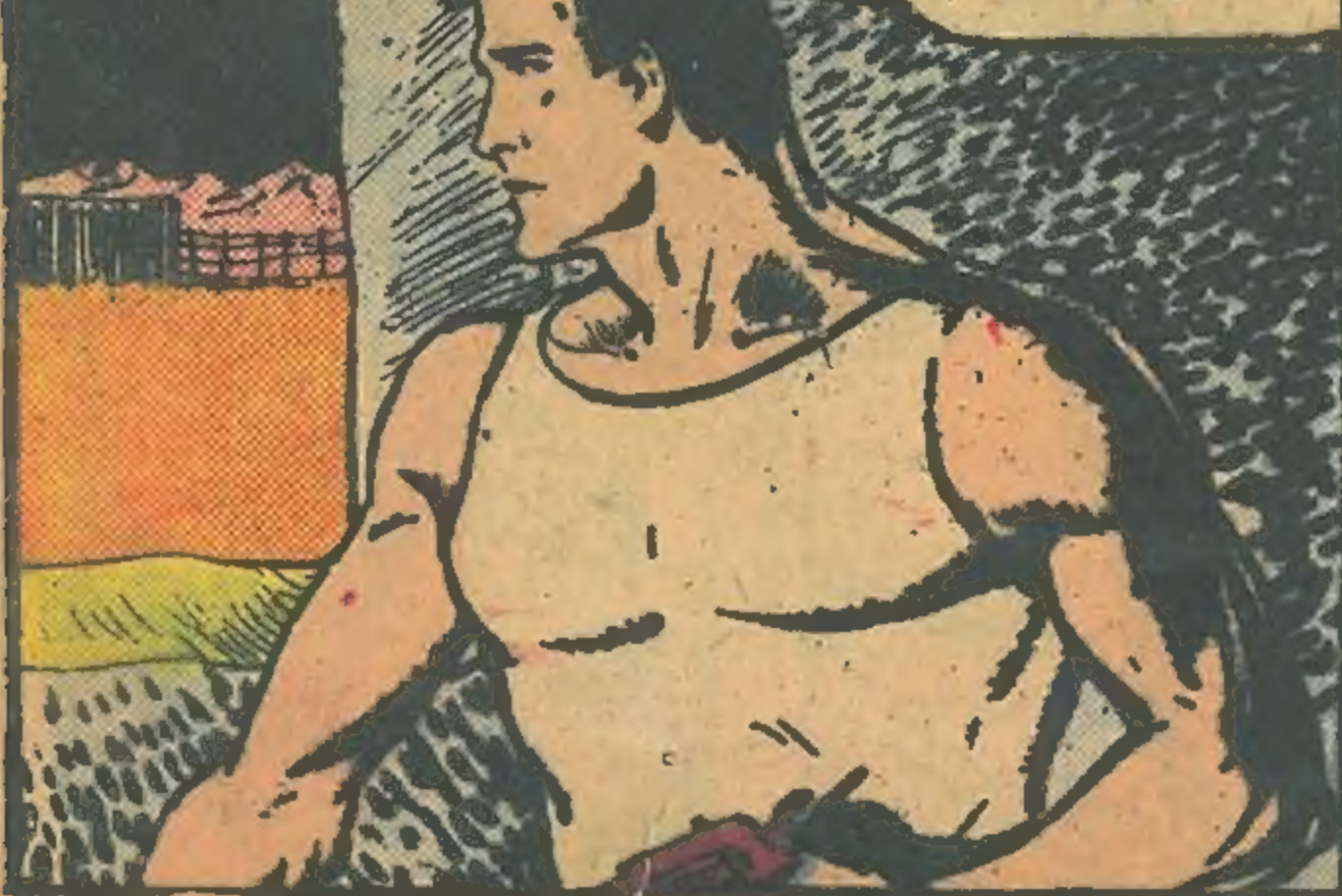
ŞEREF DUY
DUM DOKTOR.



BU ZAT DOKTOR MÜSERREF OLDUM.
GRİM'İN REH.
BERİ.. ADI
MUSTANO..



MAĞARADA BULDUĞUMUZ EŞYALA.
RIN SAKLI BULUNDUĞU DEPONUN ET.
RAFINDA
DOLAŞANLAR VAR
SEBEBİNİ AN.
LAMALIYIM..



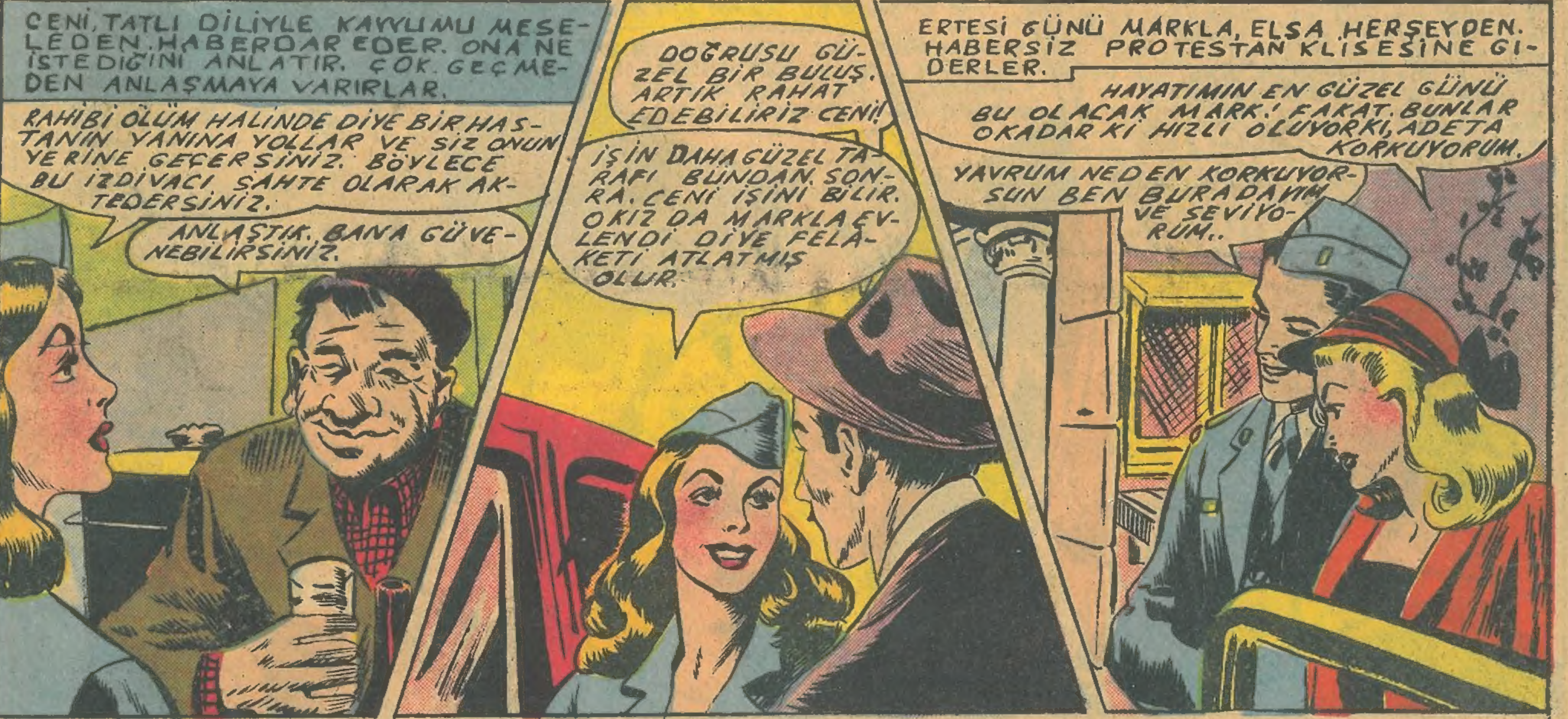
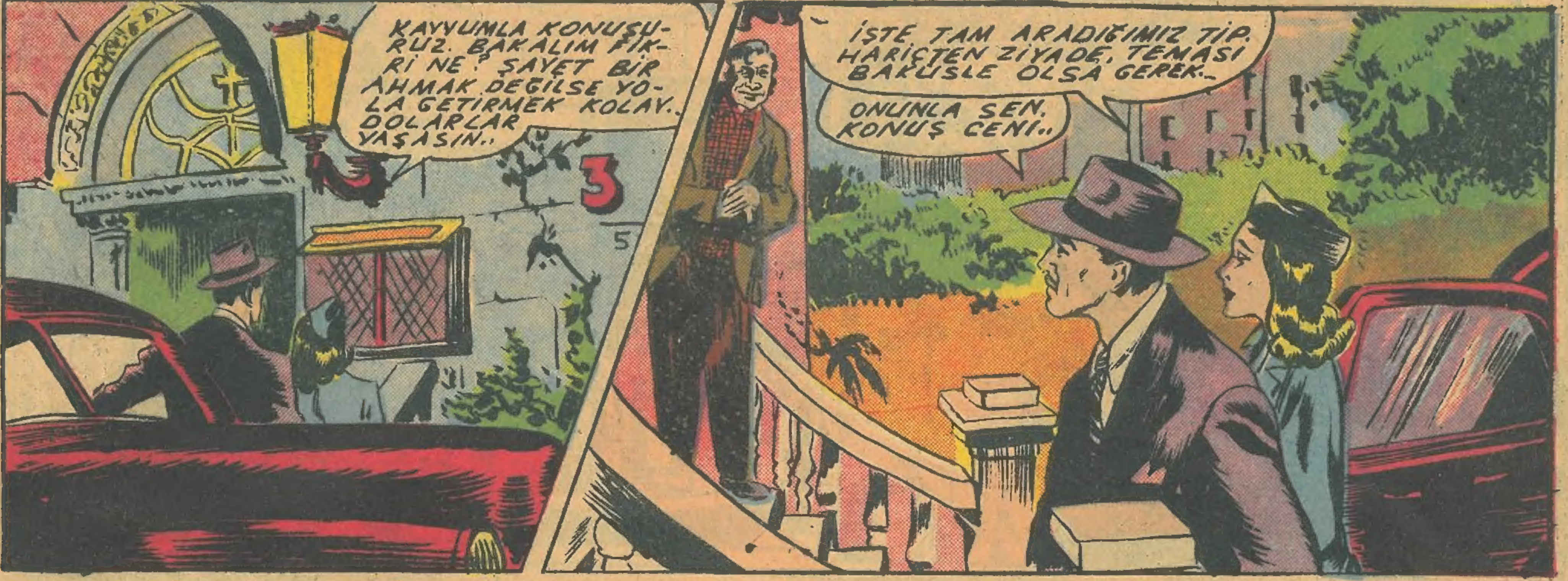
NE SAYANI HAYRET
BİR KEŞİF..

BENCE DE ÖYLE
PATRON..



ARKASI VAR

RUHLAR



BU ESNADA CENİ GİZLİDEN GİZLİYE PLÂNLAR HAZIRLAMAKTADIR.

SİMDİ, SÖYLE OTURUP BENİ DİNLEYİN.

KULAK KESİLDİM

3
6



YAPACAĞINIZ İŞ ÇOK BASİT! YALNIZ İTALYAN KIZINA KUR YAPACAĞINIZ... HOŞ BİR VAZİFE DEĞİLMİ? YALNIZ BUNU MİSTER PARKER'E HİS ETTİRMENİZ LAZIM.

...KISKANDIRMAK ALA. FAKAT MİSTER PARKER ŞA KAYA GELİR BİR ADAMA BENZEMİYOR. BASIMA BELA AÇMAK İSTEMEM.

BU İŞ İŞİN İYİ BİR PARA ALACAĞINIZI DA UNUTMAYIN.



CENİNİN OYUNU SEMERESİNİ YERMEKTE GECİKMEZ. MARK, ELSA'NIN PEŞİNİ BIRAKMAYAN ADAMDAN ŞÜPHELENMEYE BAŞLAR VE BU MESELEYİ KARISINA AÇAR.

BEN SANA KATİYEN FENALİK EDEMEM MARK. OADAM BENİ İLGİLENDİRMIYOR. LUZUN HASIL OLURSA PEKALA KENDİMİ MUDAFAA EDERİM.

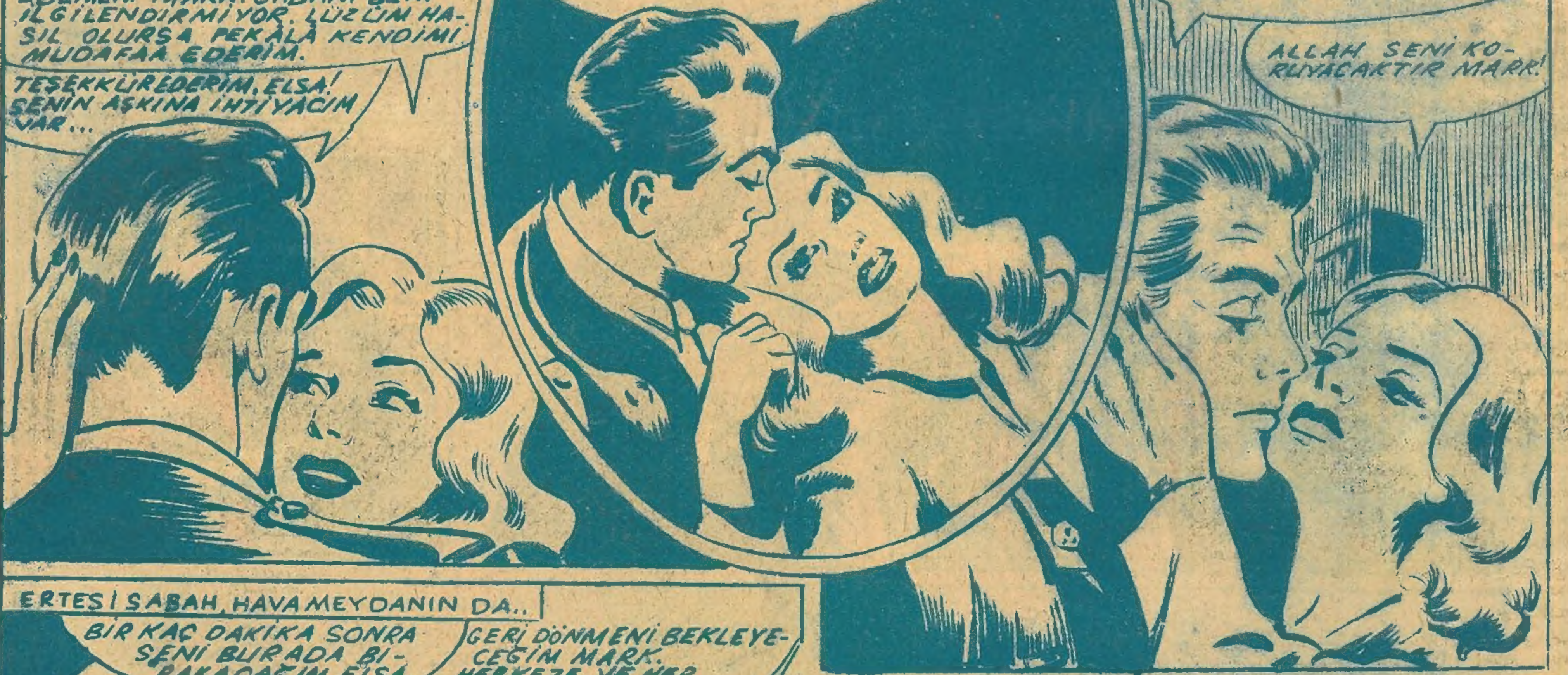
TEŞEKKÜREDERİM, ELSA! SENİN AŞKINA İHTİYACIM VAR...

NE O MARK? FENA BİR HABER Mİ?

MUHAREBE BU KORKMA. YARIN FİLİPLİNLERE GİDECEĞİM. JAPONLAR TAARRUZA GEÇMİŞLER İŞTE BUNUN İŞİN.

LUZON ADASINDAKİ BİRLİĞİME İLTİHAK EDECEĞİM... CENİ DE HAREKET EDECEK FAKAT ÇOK GEÇMEDEN DÖNECEĞİM. MUHAREBEYİ KAZANACAĞIMDAN EMİNİM. ÇÜNKÜ BURADA BENİ BEKLEYEN SEN VARSIN.

ALLAH SENİ KORUYACAKTIR MARK!



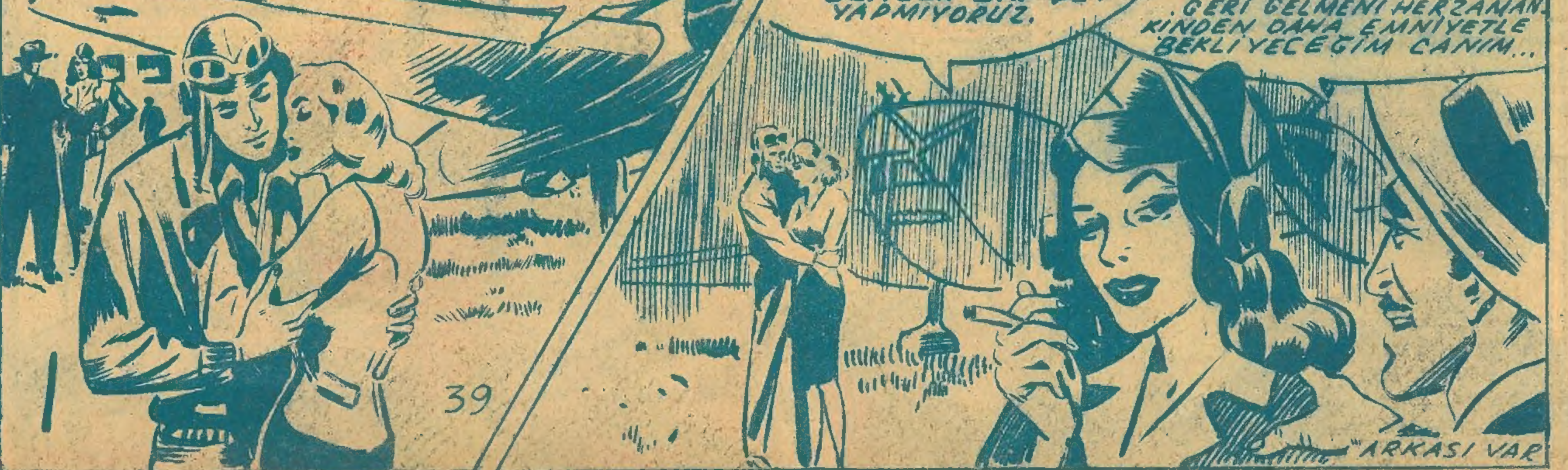
ERTESİ SABAH, HAVA MEYDANIN DA..

BİR KAC DAKİKA SONRA SENİ BURADA BIRAKACAĞIM ELSA.

GERİ DÖNMENİ BEKLEYECEĞİM MARK. HERKEZE VE HER SEYE KARŞI, SENİN İŞİN KENDİMİ KORUYACAGIM.

AÇIKLI BİRLEYHA SAM! NİSİN BİZDE BUNA BENZER BİR SEY YAPMIYORUZ.

ÖYLE YA! HAYDI ALLAH HAİSHARLADIK! BENDE GERİ GELMENİ HERZAMAN KİNDEN DAHA EMNİYETLE BEKLEYECEĞİM CANIM...





Nakleden: Serap DERMAN

onun ne olduğunu biliyorum. Paraydı değil mi? Korkma sana bir şey yapacak değilim. Haydi söyle bakayım yavrum."

Ethel, başını önüne eğerek güç işitilen bir sesle fısıldadı: "Evet, paraydı."

"Peki bu senin yaptığın doğru mu şimdi? Başkasına ait olan bir parayı sen nasıl olur da sahibine iade etmezsin. Onu muhakkak önün sıra giden siyah paltolu adam düşürdü. Belki zavallının bundan başka parası da yoktur. Şimdi kim bilir ne kadar üzülecek; kendini onun yerine koy da düşün bir kere.. Bu senin yaptığına ne derler bilir misin? Açıkta açığa hırsızlıktır bu.."

Kızın başını kaldırıp yaşla dolu gözlerini Rusty'ninkilere dikierek: "Ama, dedi, elime şimdiye kadar hiç böyle çok para geçmemişti, öyle ihtiyacım var ki.."

"Bu para saadet değil, felâket getirir evlâdım! Eğer sana sahiden para lâzımsa, Allah bunu namuslu bir şekilde kazanmak yollarını ergeç sana açacaktır."

Tam o sırada siyah paltolu adamın, yolun karşı tarafındaki elektririk direğinin altında durduğunu farketti.

"Bak! dedi. İşte paranın sahibi karşıda, otobüs bekliyor, haydi çabuk ol, git de kendisine geri ver!"

Kız, mütereddit adımlarla ilerleyip adamın yanına gitti. Rusty, siyah paltolunun şaşırıldığını, biraz durakladıktan sonra eliyle pantolonunun arka cebini yoklayıp gülümseyerek kızın uzattığı çantayı aldığı, içinden bir şeyler çıkarıp çocuğun avucuna sıkıştırdığını ve sonra kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolduğunu gördü.

Ethel sevinerek dönüp gelmişti. Rusty'ye: "Bakın! dedi. Bakın, bana on şilin mükâfat verdi."

"Gördün mü ya? Böyle daha iyi olmadı mı şimdi? Hem kimse nin canı yanmadı, hem de havadan para kazanmış oldun. Artık bu parayı, için rahat olarak istediğin gibi harcıyabilirsin!"

"Size çok teşekkür ederim, eğer karşıma çıkmasaydınız, ben şimdi hırsızdım!"

Rusty elini cebine götürerek kızın sözünü kesti: "Artık o meseleyi unut! Bu iyi hareketini mükâfatlandırmak için şimdi ben de sana on şilin vereceğim."

Birdenbire Rusty'nin yüzündeki tebessüm kayboldu, bütün ceplerini tekrar tekrar aradı, para çantası yoktu. Nihayet telâşla sordu:

"Ethel, o adama verdiği çanta nasıldı?"

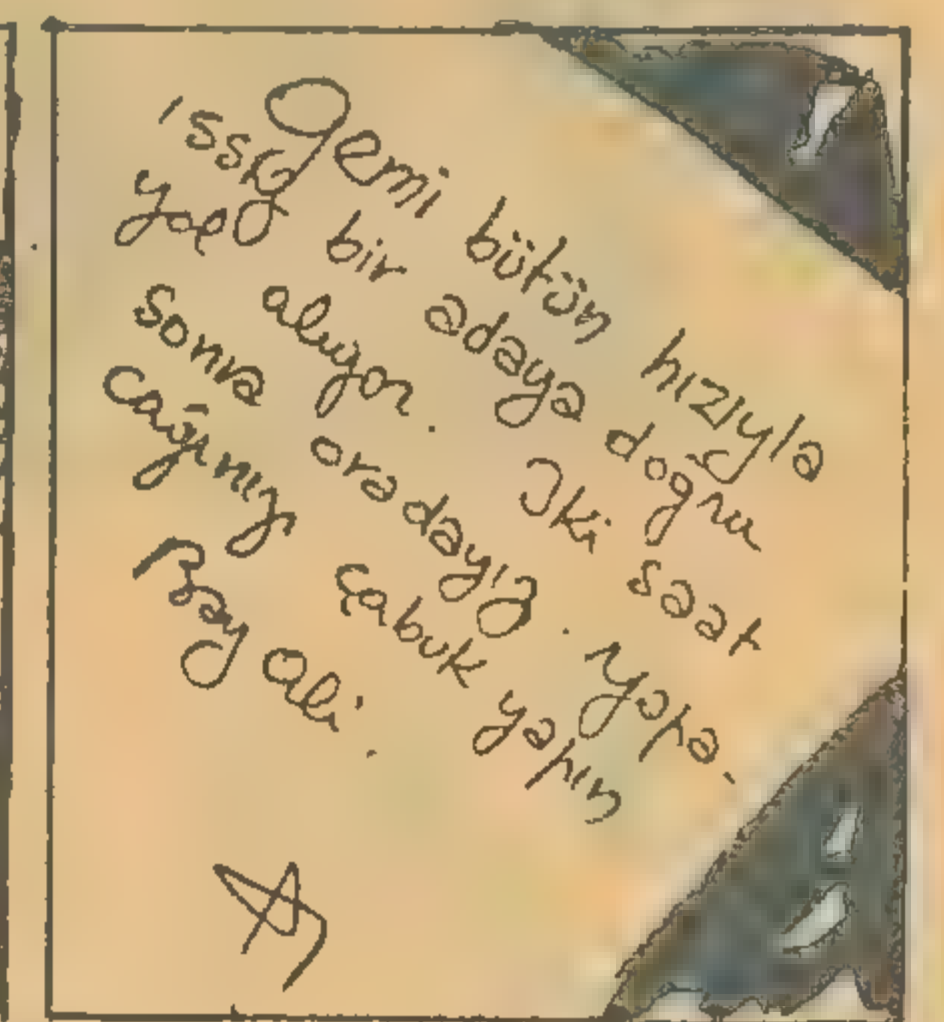
"Küçük, kahverengi bir çantaydı. Kâğıt para konacak yerine katlanmış iki piyango bileti sokulmuştu."

"İçinde kaç para vardı?"

"Yirmi dolar, efendim!"



BİZİM KÜÇÜK HA-
BER UÇU.
RÜYOR.



Gemi bütün hızıyla
göle bir adaya doğru
alıyor. İki saat
sonra oradayız. Yaptı-
cağımızı çabuk yaptın
Bay Ali.



KAPİYİ AÇIK
MI BIRAKIR.
LAR SAN-
DIN.

ÖYLEYSE BURADA
MAHPUS KALDIK DE.
MEKTİR.

KAPI
KAPALI

DURUN..
TELÂŞ-
LANMAYIN



BASIMIZA GELEN
LER

AYAKTA
DURAMI-
YORUM

BU SEFERKİ
HAYDUTLA-
RIN ESERİ
DEĞİL. FIR-
TINA BAŞ-
LADI.. GEMİ
YALPA YURU-
YOR.

AMAN ALLAHIN
KURTARAN
YOK
MU?



LÂKİN ŞU
ACAİP AVİ-
ZEYE BA-
KIN HERŞEY
SALLANIYOR
DA O SALLAN-
MIYOR. FAZLA
MERAK İYİ DE-
ĞİL DERLER
AMA BU..



SEFER
İŞE YA-
RAYCAK
GALİBA.



HA ŞİMDİ
ANLADIM..
AVİZENİN
ARKA-
SINDA
DELİK
VAR



ŞİMDİ ARTIK
GÜVERTEDE
BİR GEZİNTİ-
YE ÇIKABİLİ-
RİZ

ARKASI
VAR.

Rusty Brown bardaktan boğanır-
casına yağın yağmura aldırış
etmeden ağaçların altındaki ke-
napelerden birine oturdu. Canı öy-
le sıkılıyordu ki neredeyse ağlıya-
caktı. Kendi kendine: "Ben dün-
yanın en talihsiz adamıyım!" diye
mırıldandı, ve derin düşünmeğe
daldı.

Hakikaten de öyleydi. Zavallı
Rusty'nin hiç, ama hiç mi hiç şan-
sı yoktu. Hayatını kazanmak için
t türlü işe girip çıkmış, fakat her
seferinde kötü talihinin kurbanı ol-
muştu. Halbuki dürüst olduğu ka-
dar da çalışkan bir adamdı.

O gün de, sabah gazetelerinden
birinde, kendisine yardımcı arıyan
bir mağaza sahibinin verdiği ilanı
okuyarak hemen koşup gitmişti.
İçeri girerken, dükkândan dışarı
fırılıyan bir adamla çarpışmasıyla
çamurlu kaldırımların üzerine yu-
varlanması bir oldu. Biraz sonra
da mağaza sahibinden, bir iki da-
kika evvel kapının önünde toslaş-
tığı adamın, talip olmak için geldi-
ği işe alındığını öğrendi. Ve anla-
dı ki bu sefer de geç kalmıştı!

Bütün serveti yirmi dolardan
ve iki piyango biletinden ibaretti.
Bu parayı da daha kötü günler
için saklıyordu. Kaç haftadır doğru
dürüş bir karın bile doyurmamıştı.

Hava yavaş yavaş düzelmeye
başlamıştı, yağmur dinliyordu. Park,
yeniden kolkola dolaşan çiftler ve
güvercinlere yem vererek eğlenen
çocuklarla dolmuştu.

Rusty birden bire, on dört, on
beş yaşlarında pejmürde kıyafetli
bir kız çocuğunun eğilip yerden
bir şey alarak çabucak cebine koy-
duğunu ve ürkek ürkek etrafına
bakındıktan sonra hızla uzaklaş-
maya yeltendiğini gördü. Bu şeyi,
mutlaka kızın bir kaç adım önün-
den acele acele yürüyen siyah päl-
tolu adam düşürmüş olacaktı.

Rusty hemen fırlayıp koştu ve
kızın parkın büyük kapısının yanın-
da, bir ağacın arkasına gizlenip
cebinden çıkardığı geye haris haris
bakarken yakaladı. Fakat kız bir-
denbire korkutmak da istemi-
yerek, mümkün mertebe yumuşak
bir tavır takındı ve :

"Sana bir şey söyleyeceğim
yavrucağım! dedi. Biraz benimle
gelir misin?"

Ağır ağır yürümeye başladılar.

"Senin adın ne bakalım?"

"Ethel."

"Demin yanına gelirken elin-
de bir şey vardı, beni görünce he-
men cebine sakladın, neydi o?"

Kız, adamın yüzüne ürkek ür-
kek bakıyor, cevap vermiyordu.

"Sen istediğin kadar sakla,



ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 14

O teki şaşırıldı :

— More neye çekilirim?
— Gidesin buradan çünkü lâzım.

— More arkadaşlık ne istersin sen benden.

— More çekil derim sana. Patlattırırım kafanı.

— Hoy more ne yapmışım ben sana. Korkarım hastasın.

Kalfa seslendi :

— Ayol çekil bakalım, ne yapacak?

Ramazan :

— More hatun, sen ne karışır-sın erkek işinde. Girmiycesin aramız-da. O benim arkadaşlık.

Fakat çekildi. Avlu kapısına ka-dar gitti. Yalnız kalan Bayram bin ihtiyatla kiler kapısını açtı. İçeri den kuş uçacakmış gibi hemen ka-pattı ve içeride kaldı. Kilerde tene-ke gürültüleri, dolap ve sandık gı-cırtıları oldu. Belki yarım saat son-ra Bayram soluk soluğa dışarıya çık-tı :

— Hoy more Şeytan. Nereye kaçmışsın efendim?

Artık avludaki bütün odaların kapısını açıyor, deliği, deşigi araştı-rıyor, fena halde soluyordu. Çama-şırılık, mutfak, odunluk alt üst oldu.

Aynı şekilde araştırma yapmış o-lan Ramazan arkadaşının bu halle-rinden şüphelendi. İkisi de yine ken-dilerine göre münakaşaya girdiler. Kalfa daha fazla beklemedi. Yuka-rıya çıktı. Civelek merdiven başın-daydı.

Kalfaya sükût işareti verdikten sonra genç kızın bulunduğu odaya doğru gitti. Kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Şermin karyolasının üzerinde hiçkırıklarla ağlıyordu. İçeriye gi-ren yabancıyı görünce bitap bir halde davrandı. Civelek süratle iler-ledi, onu tutarak iki yanağından öp-tü :

— Tarığın söylediği kadar var-mış. Hakikaten çok güzel bir kız siziz ciğim.

Şermin bu oynak kadına hayretle bakıyordu :

— Siz kimsiniz efendim?

— Vallahi orasını pek sorma şe-kerim. Ben Tarığın arkadaşıyla bir-likte yaşıyorum. Onlar çok sevinir-ler. Seninki ne zamandır kederli. Evvelsi gün geldi. Biraz içtiler. Dur-madan ağladı. Sorup öğrendim. A-cıdım doğrusu. Başınıza gelenleri bi-liyorum. Bir çaresini bularak bura-ya girdim. Sizi alıp götürceğim.

Genç kız birden kızardı. Yanak-larına ateş bastı. Hırçın bir sesle :

— Hayır, dedi. Buradan bir ye-re gitmiyeceğim. Bu kadar haka-retten sonra mücadeleye karar ver-dim. Paşa babamın vasiyeti var. Bu vasiyeti sonuna kadar tutaca-ğım. Ben nankör bir kız değilim. Bu yuva dağılmıyacaktır.

— 12 —

Aşağıda iki arnavut birbirlerine belli etmemeğe çalışarak aynı kadı-nı arar, derin bir şaşkınlık içinde do-laşırken saatler geçmişti.

Mansurun yemeğini Peyker kal-fa götürdü. İçeriye büyük bir korku ile girmişti. Fakat Mansur garip bir sükûnet içindeydi :

— Behram nasıl? diye sordu.

— Dalgın yatıyor Beyefendi.
— Çok yazık. Kendisine ihtar da etmiştim.

Arabin ölmesinden korktuğu an-laşılıyordu. Bunun için korkuyor ve kendisini kurtarma çareleri arıyor-du. Yutkundu :

— Çok garip bir adam, dedi. Kendisine o kadar hüsnü muamele ettiğim halde bana karşı düşmanlığı bırakmıyor. İhtimal başına gelen bu kazayı da size başka türlü anlatmış-tır.

— Aşağıya baygın geldi efendim. İnlemekten başka birşey yapamıyor. Ağzını bile açamadı.

— Siz onun eski kapıyoldaşısı-nız. Kendisine de söyleyiniz. Daha sakın olsun. Paşanın resmi çividen kurtulup yere düşerek parçalandı. Bunu benim yaptığımı zannederek düşman oldu. O adam benim am-camdır. Bana daha yakın.

— Tabii öyledir efendim.

Mansur daha çok cesaret alarak konuştu :

— Bana karşı, evin içindekilerin hepsi düşman. Halbuki ben iyiliği-nizden başka birşey düşünmüyorum.
— Allah ömürler versin Beyefen-di.

Kadın bir an önce çekilip gitmek istiyordu. Bu adamın duruşu bile in-sanı korkutuyordu. Fakat devam et-ti :

— Ben rahatsızım. Şermin hanı-mın da tedaviye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Burada düşünüp bayıldı. Çok evhamlı bir kız. Paşanın ölümü, kendisini çok sarsmış olacak. Bir doktor getirtmek lâzım. Nişanlısın-dan daha haber yok mu?

Mansur aynı zamanda ağız arı-yordu. Kadın hakikatı söyledi.

— Hayır efendim, gelen, giden yok.

— Yemek için teşekkür ederim. Ramazana söyleyiniz, yukarıya gel-sin.

— Başüstüne efendim.

Kadın kendisini aşağıya attı. Şer-minin odasında Civelek birşeyler söylüyor, kızı teselliye uğraşıyordu. Bu gırgın, zeki kadın Behramın yü-

züne pansıman yapmış, onu rahat-landırmaya muvaffak olmuştu. İsti-rabı azalan ağa yatağına yatırılmış-tı. O yaştan sonra kırbaça dövül-menin verdiği acıyı unutamıyor, yaş taneleri damla damla gözlerinden i-niyordu.

Öğle yemeğinden sonra efendinin yanına çıkan Ramazan ondan bir hayli tekdir yedi. Fakat herif bun-ları duymuyordu bile. Akli fikri bı-yıklarını çeken ve kendisiyle konuş-mak isteyen kadındaydı.

Mansur onun eline bir kâğıt ya-zarak verdi ve sokağa yolladı. Ra-mazan ancak iki saat sonra gelebil-di. Bir büyük şişe rakı, bir alay pastırma, sucuk, kaşar peyniri getir-mişti. Mansur bir suç işler gibi bun-ları bir tarafa sakladıktan sonra :

— Bana bak, dedi. Ben sana Bayramı çağır, demiştim. Gittin, bir daha gelmedin.

Ramazan :

— Söylemişim efendim, dedi. Çıksın yukarda. Ama gelmez.

— Neden gelmezmiş?

— More efendim varmış şeytan yukarda. Siçirmiş tavanda, söndür-müş ışıkları.

— Aptallığı bırakın. Pekâlâ, o gelmezse gelmesin. Sen dışarda o-tur.

— More bırak yakamı, ineyim avluda. İstiyorsun birşey, çağıraca-kın beni «Hoy more Ramazan, çı-kasın yukarıya, çünkü lâzım» Ge-leceğim ben efendim.

Mansur fena halde kızdı :

— Allah senin belânı versin a-yı, dedi.

— Buyur?!

— Ne buyurayım?

— Söylemişsin bir lâf, amma anlamamışım ben. Çünkü efen-dim karışıktır kafam.

— Haydi defol, git. Ha bana bak. Bana ip lâzım. Söyle kalınca bir ip.

— Ne yapacaksın ipi more?

— Bana ip lâzım. dedim. Neye soruyorsun üst yanını eşek.

— Değilim ben eşek vallâhi e-fendim. Neden çünkü doğurmuş-tur beni bir kari.

— Bana ip bul. Söyle kalınca bir ip. Çamaşır ipi.

— Vardır efendim avluda.

Ramazan bir saat sonra elinde bir kangal iple geldi. Mansur ipi a-lıp bir köseye saklarken heyecan-dan titriyordu.

Yukarıda bu işler olurken, bir balıkçı sandalına binmiş iki kişi ya-lının önünde balık tutuyordu. Bun-lar sık sık orta katın penceresine bakıyorlardı.

Bir aralık birisi yalının rıhtımı-na yanaştırdığı sandaldan çıkmış ve aralanan pencereden atılan bir kâ-ğıdı alarak cebine indirmişti.

Köyden bir balık kayığı kirali-yan ve bir balıkçı muşambası giyen bu genç balıkçı Tarıktı. Pencere-den evvelâ Civelek Fatmayı, sonra Şermini görmüştü. Genç kız ona hazin bir gülümseyişle mukabele etti. Civelek çabucak bir mektup yazarak pencereden attı.

(Arkası var)



Şermin, bu oynak kadına hayretle bakıyordu.

Sinema Yıldızının Mücevherleri

Nakleden : A. B. CANGİL

Korin Silvan, bu Amerika plâjında başbayağı bir sansasyon olup çıkmıştı. Eh olmasına değil, asıl olmamasına şaşılır. Hem mütenasip vücutlu, hem güzel, hem zengin, hem de sinema yıldızı!

Plâj şehrinde yaşayan ve oraya seyahate gelmiş olan erkekler, nasıl olup da onun etrafında pervaneler gibi dönmüşlerdi? Zaten Korin'in güzel yüzünü ve can alıcı tebessümünü, beyaz perdeden tanımayan mı vardı? Hasılı, erkekler, bu dilber, genç kadının güzelliğine hayran olup giderken, kadınlar da mücevherlerine ve bilhassa boynundaki inci kolyeye vurgundu.. Zaten bu inci kolyenin hikâyesi de kulaktan kulağa fısıldanıyordu: Bir milyoner zade Korin'e âşık olmuş ve dilberin gönlünü çelebilmek için bu kolyeyi hediye etmiş..

Gerçi, bu şık şehirde bütün erkekler, Korin'in peşindelerdi ama yakışıklılığı ve zarafetiyle göze çarpan genç Kont dö Mazel'in hepsinden ziyade, artistin gözüne girdiği belli oluyordu. Delikanlının halinde ve tavrındaki kibarlık, biraz mübalağaya kaçıyor ve alışkan gözleri "Acaba bu asalet doğuşun-



dan mı?" düşürmüyor değildi... Lâkin dilber yıldız, genç adama öylesine vurulmuştu, ki bu hususiye-tin farkına varacak bir durumda bulunmuyordu.

Bir gece, Korin'in hizmetçisi, bayanının odasından bir çığlık duyup seyirtti. Artisti hınkına hınkına ağlar bir halde buldu. Dizlerinde mücevher kutusu duruyor ve kutunun içinin tamtakır olduğu görü-lüyordu. Bütün şehire hususî ha-fiyetleriyle, polis kadrosu seferber edildi. Fakat kıymetli inci kolyeyi bulmaya imkân hasıl olmadı.. Yalnız o değil, Kont dö Mazel de kayıplara karışmıştı.

Ne kolye, ne de çalan aranıp da bulunmadığı için sigorta şirketi, sinema artistine, kolye-nin sigorta parası olan 100 bin do-ları ödemek zorunda kaldı. Fakat bu para, dilber yıldız tatmin etmiş görünmüyordu. Kolyesinin gidişi-ne mi, yoksa bir sevgiliden oluşu-na mı, neye ise, o kadar üzölmüş-tü, ki buralarda daha fazla duramı-rak valizlerini toplamakta acele etti. Seyircilerinin yüreklerini hop-latan içler acısı bir tebessümle otel müstahdemlerine dostlarına veda ederek şehirden ayrıldı.

Birkaç ay sonra Korin Silvan tamamen teselli bulmuş bir halde New York'un meşhur Waldorf-Astoria oteline inmisti. Otel müşterileri, derhal artistin boynunu süs-liyen elmas gerdanlığa hayran kal-mışlardı. Bir gece, otelde tertiple-nen bir baloda, artistin yeni kolye-si, yine herkesin gözlerini kamaş-tırdıktan sonra Korin'in odasına yine hırsız girdi ve bu seferki kıy-mettar kolye de çalındı. Hizmetçi hanımını tekrar bombos mücevher kutusu başında sarsıla sarsıla hiç-kırır bir halde bulmuştu. Otel al-lak bullak oldu. Hadisenin dediko-

dusu, New York sosyetesini aylarca işgal etti. Fakat neticede yine ne kolye, ne de hırsız bulunabildi. Sigorta şirketi, bir yıl içinde ikinci defa vukubulan bu hırsızlık hadise-sinden biraz kuşkulandı değil ama, çalınmış çalınmıştı.. Yapacak bir şey yoktu. Nitekim, sinema yil-dızına yeniden okkalı bir sigorta parası ödemekten gayri çare bula-madı.

* * *

Bu hadiseden dört hafta sonra

genç bir adam, Fransa'nın Marsilya limanındaki karanlık ve izbe meyhanelerden birine girdi. Peykenin üstüne kirli bir kart fırlattı. İhtiyar meyhaneci, kartın üstünde Ame-kan serserilerinin en meşhurlarından birinin adını görünce delikanlıya bir işaret çakıp kendisini meyhanen-in ardındaki odaya davet etti. O-raya girince, delikanlı bir bez açıp içinden sinema yıldızı Korin Silvan'ın elmas kolyesini çıkararak ihtiyar hırsız yatağına uzattı. Adam gerdanlığı aldı. gözden geçirince güldü:

— Sahtel. dedi.

Delikanlı kendinden emin, güldü:

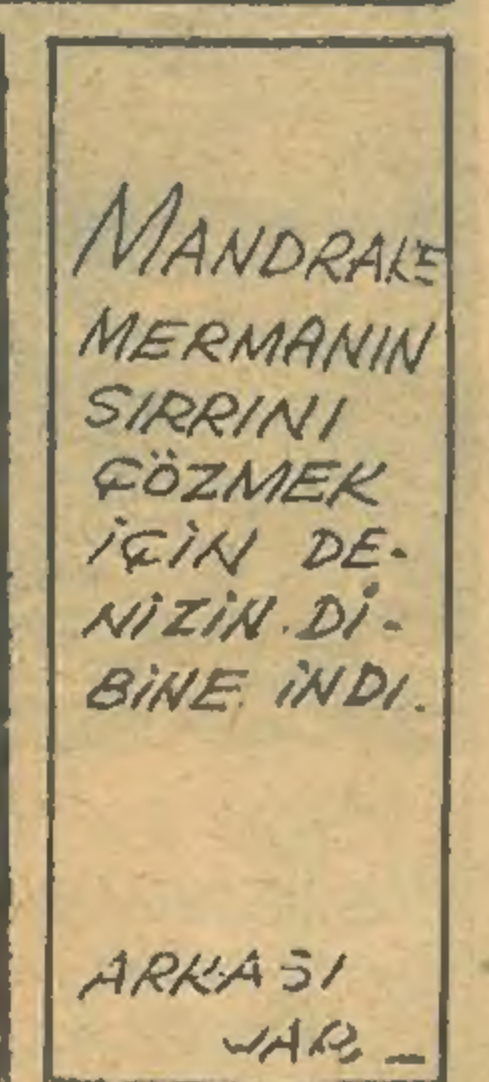
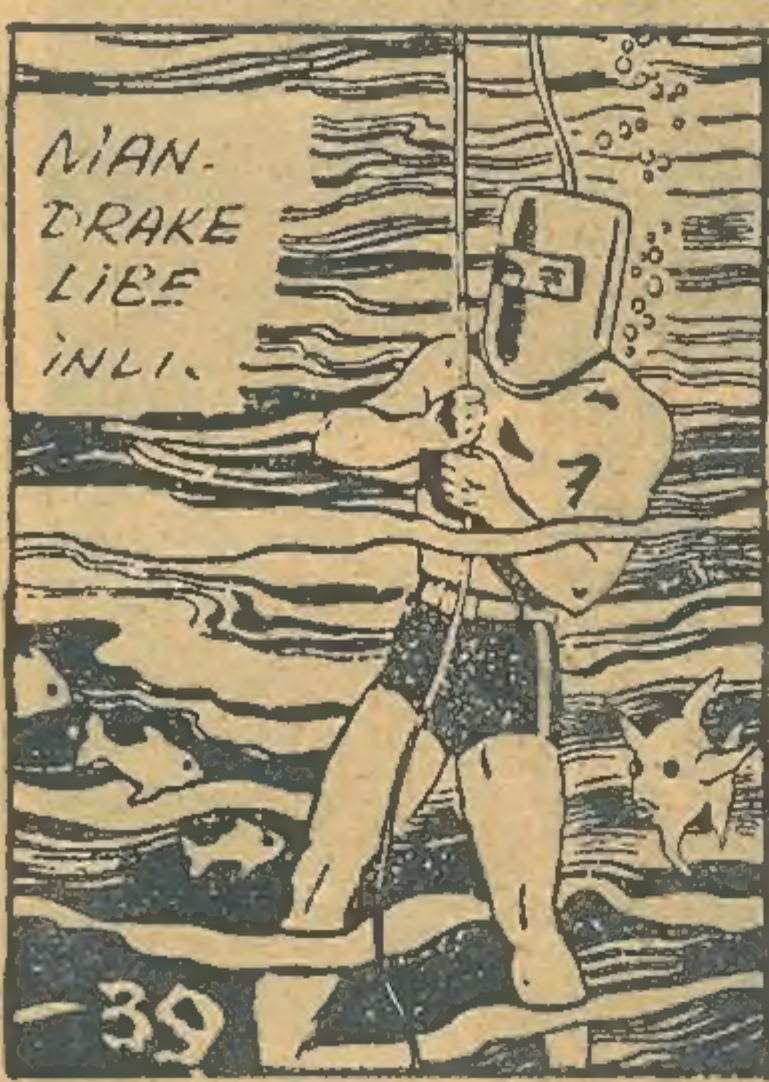
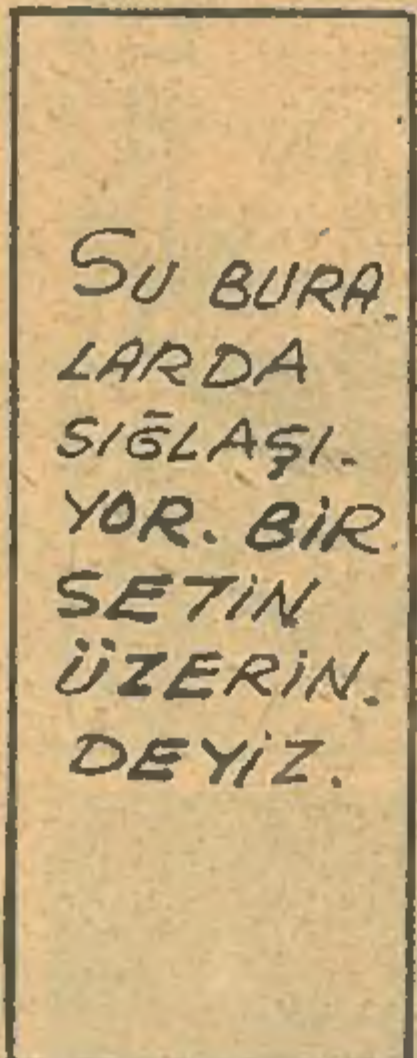
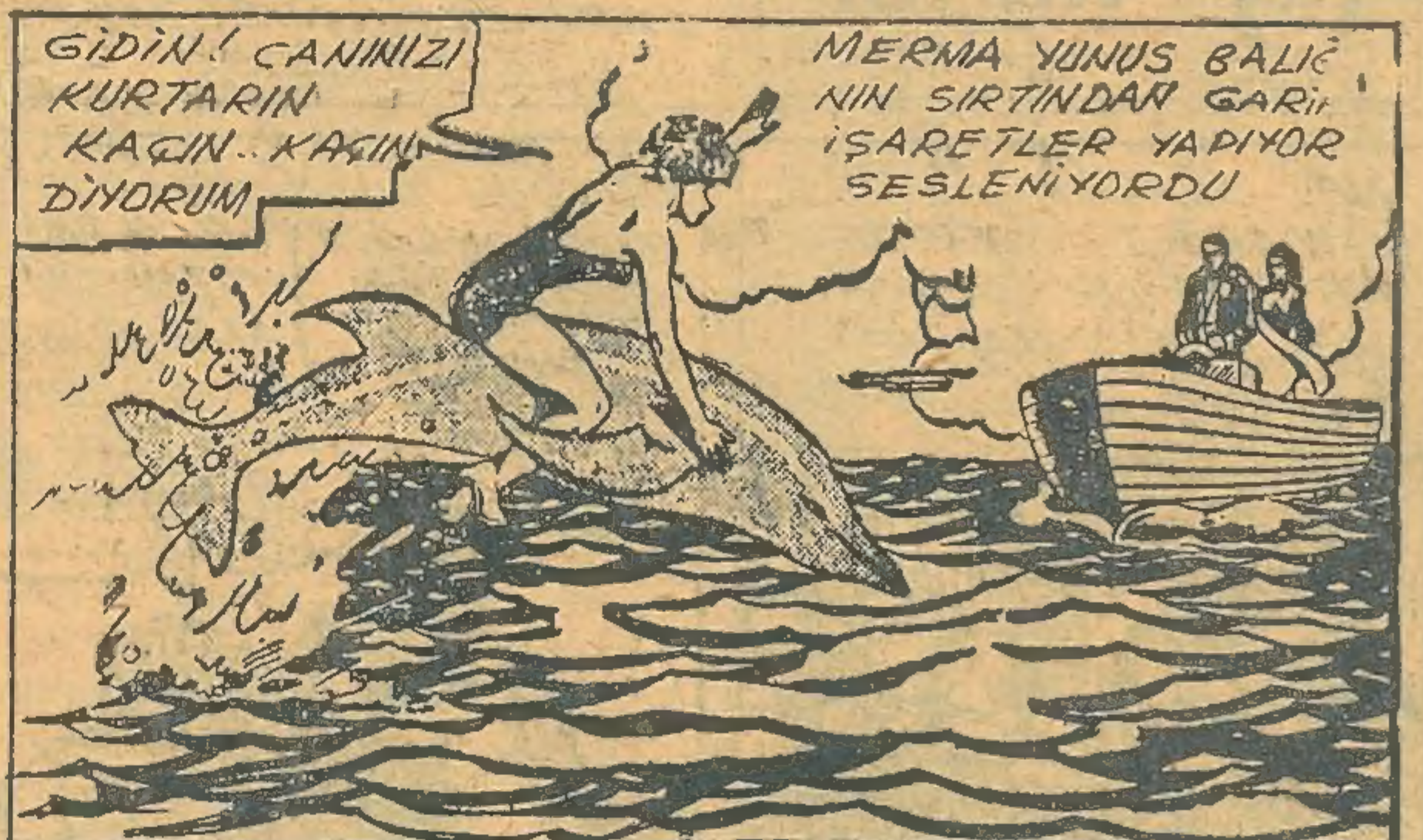
— İmkânı var mı? Korin Silvan, sahte mücevher takar mı hiç?

Fakat ihtiyarın verdiği cevap



şu oldu:

— Bu kolyede, altı ay önce Amerika'yı başdan başa doladıktan sonra dönen Bernar Düboza, yani sahte Kont dö Mazel'in bana getirdiği o inci gerdanlık gibi sahtel. Şu sizin sinema yıldızı Silvan, az kurnaz karı değil.. Sahte mücevherleri sizlere peşkeş edip sigorta paralarını da cebe indiriyor.. Yani açık göz karı vallahil..



792 SENESİNDE CUMHURİYETÇİLER TARAFINA GEÇEN KORMORANIN GEMİSİ BİR KRAL YELKENLİSİNE RASTLADI VE BATIRDI. SON DAKİKADA YEDİKLERİ BİR GÜLLE YÜZBAŞI FRANSUANIN BACAĞINI KOPARDI.



KORSANLAR KRALI

No: 9

TAM KAZANDIKLARI SIRADA BU KAZA KORSANLARI ÜZDÜ VE ZELAŞA DÜŞÜRDÜ.

NE OLACAK !!? DAĞLIYACAĞIZ. GEMİDE NE YAPILIR BAŞKA.. NE HEKİM VAR NE DOKTOR NEDE CERRAH



DUYDUN MU FRANZUA? YARAN KANGREN OLMASIN DİYE DAĞLIYA CAĞIZ.



NE LÂZİM. SA YAPIN YÜZBAŞIM.. AMA YANINIZ DA ÇARPIŞMAK İÇİN BA NA ÖMÜR VERİN...

KANGREN OLMASINA ENGEL OLMALIYIZ KAPTAN.

NE YAPA CAĞIZ YANI? NE OLACAK?



GEMİNİN DEMİRCİSİ FORTAN İKİ ÇUBUK DEMİRİ ATEŞE SOKMUŞ, İKİSİNİ DE KIRKIZIL HALE GERTİRİŞTİ. DAĞLAMAĞA HAZIRDI.



DEMİRLER KIZDI. BEN HAZIRIM. BEN DE HAZIRIM. YAŞASIN CUMHURİYET!



DEHŞETLİ BİR CESARET ET KOKUSU ETRAFRANZUA FI SARDI. FRANZUA DİŞLERİNİ SIKTI.



OLDU FRANZUA BİTTİ CANIM KARDEŞİM. ARTIK KURTULDUN. NE BİTTİ. HOŞUMA GİTTİ YAHU!



GÜN İYİ GEÇTİ. FAKAT GECE BİRDENBİRE DEHŞETLİ BİR FIRTINA KOPTU. YELKENLİ ÇATIRDAMAĞA BAŞLADI.



GÖZCÜ KORKUNÇ BİR ÇİĞLİK KOPARDI. RÜZGÂR ZAVALLIYI ÖNÜNE KATMIŞ DAL GİBİ UÇURUYORDU.



ARKASI VAR.

YAĞMURDAN DOLUYA

(3 üncü sayfadan devam)

zanın en aşağı iki mislini yiyeceğim! »

Tam bu dakikada kapiya vurulmuştu. İki adam, silâhlarını kapamadan içeriye, ellerinde tabancalar parıldayan polisler doldu. Başlarında gelen komiser:

« Günaydın Mister Moor! »

Derken Spencer'in ellerine çelik kelepçeleri geçirip devam etti:

« Seni burada bulacağımı zaten biliyordum.. Doğrusu, kendini göstermemek için yüzünü sargılarla sarman fena fikir değildi.. Lütfen buyur da gidelim.. Dünyanın en güzel hapisanesi seni bekliyor! »

Asıl Andy Moor, huduttan kapagı Meksikaya atmıştı. Kendi tevkifini gazetede okuduğu sırada Meksikada bir barda kafayı çekiyordu. Tevkifi şerefine bir viski daha ısmarladı.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

nızı da söyledi. Evrakınızı ve pasaportunuzu yanınıza almayı da unutmayın!

Genç kız, kaşlarını çatarak sordu:

— Neden?

Adamın sesi, daha ziyade kısıklaştı:

— Galiba biraderinizi götürecektir!

Sonra etrafına bakınarak ağzını genç kızın kulağına daha ziyade yanaştırdı:

— Baden-Badende bir Amerikan gizli teşkilât memuru var! dedi.

Genç kızın içi ürperdi. Çünkü Dallasla Kanton, Hamburgda başlarından geçeni, Hartigandan duymuştu. Rengi kaçarak sordu:

— Acaba binbaşının bana anlattığı adamlardan biri mi?

Yeşil pardesülü adam, mühim bir tavırla başını eğerek tasdik etti.

— Anlıyorsunuz ya.. Hiç vakit kaybetmeğe gelmez Froylâyın.. Eğer şu tayyare hakkındaki tenbihi de yaparsanız...

— İki dakika sabredin de odama çıkıp kâğıtlarımı alayım..

— Otomobilim var. Sizi dışarıda beklerim. Lütfen çabuk olun efendim.

Patrisya üzerinde faal bir adam hissi birakan yabancı, dışarıya doğrulurken, genç kız da asansöre yöneldi.

Beş dakika sonra, dışarıda buluyorlardı. Patrisya şapkasını çıkarmış, başına bir bere geçirmiş, sırtına da kürk yakalı bir manto giymişti. Köpeğini kucığına almıştı ama, Keller, hayvanı bırakmanın daha doğru olacağını söyledi ve:

— Binbaşının bizi beklediği yere giderken, çok tetikte olmamız lâzım.. dedi. Köpek havalarsa bütün işlerimizi bozabilir.

Otomobil, ağaçlıklı bir yoldan ilerlerken genç kız sordu:

— Kardeşim de orada mı? İyi biliyor musunuz?

Arkadaşı, başıyla evetliyerek devam etti:

— İyi biliyorum tabii.. Yalnız, binbaşının kadını ne yaptığını öğreninceye kadar fareler gibi sessiz sadasız hareket etmemiz lâzım.

— Sahi.. Kadın da orada değil mi? Ben onu unutmuştum.

Genç kızın içini sıkıntı bürümüşü. Adam söylendi:

— Sonra Amerikan gizli teşkilât memurunun da o civarlarda olması lâzım. Maamafih siz korkmayın. Ben, bütün bu işleri hallederim.

Adamın sakin hali, yavaş yavaş Patrisyanın içine emniyet veriyordu. Etrafına bakındı ve otomobilin, şehri çeviren tepelerden birine doğru tırmandığını gördü. Hava kararırken ortalık da serinlemişti. Sehirde çıkınca, etraf tenhalastı ve evler de sevrekleşti. Genç kızın gördüğü bütün evler boş hissinin veriyordu.

(Arkası var)



GİZLİ VAZİFE!..



ADAMLARI ŞÜPHELEN-
DİRMENEK İÇİN BİR Kİ-
ŞİNİN KENDİNİ TEHLİKE-
YE ATMASI LAZIM. BU
İŞİ BEN SEVE SEVE
ÜZERİME ALIRIM.



39

PAPAZ ALENE ANNESİNİN
İSTEKLERİNİ SÖYLEDİ..

ZAVALLI ANNECİĞİM!..
NE İYİ KALPLİDİR.. JOZEF
BABA ONA SÖYLE ELİMİZ
DEN GELDİĞİ KADAR
POL VE ROZİNİ DE KUR
TARMAĞA ÇALIŞA-
CAĞIZ..



YAVRUM KONUŞMAMIZ U-
ZUN SÜRDÜ. BİZDEN ŞÜP-
HELENECEKLER. ALLAH
ARA SIRA BE-
Nİ TOKATLA DA
KÖTÜ DURUMA
DÜŞMİYELİM.



BARAKANIN PENCERESİN-
DEN FRANZ YANI ALENİN
PAPAZ JOZEFİ DÖVDÜĞÜ GÖ-
RÜLDÜ. ESİRLER BUNA
ÇOK ÜZÜLDÜLER.

BIRAKIN ŞU HERİ-
Fİ TEMİZLİYİYİM.



ABRAHAMLA ARKADAŞ-
LARI POL'Ü TUTTULAR
HIÇBİR ŞEY YAPAMAZSIN
ÜSTELİK DURUMUNUZU
KÖTÜLEŞTİRMekten BAŞ-
KA İŞE YARAMAZ.



JOZEF İÇERİ GİRDİ. YÜZÜ TO-
KATLARDAN KIZARMİŞTİ. FA-
KAT MEMNUN GÖRÜNÜYORDU

ZAVALLI BABACIĞIM.
ÇOK ACIDI MI?



HAYIR YAVRUM.. BENİM
İÇİN ÜZÜLMİYİN.. DÜNYA-
NIN HIÇBİR TOKADI BU
KADAR OKŞAYICI DEĞİLDİR.

POL BU CENNET CA-
GECE RO-
ZİNİ GÖR-
MEK İÇİN
KADINLAR
BARAKASINA
YAKLAŞ-
YORSUNUZ?



SANA TAM Gİ-
DECEĞİN ZAMA-
NI AYRICA SÖY-
LİYECEĞİM. BİRİ-
Sİ GENİ GÖRECEK
VE ATEŞ EDECEK
ÖLMÜŞ TAKLİ-
Dİ YAP.

Bİ! CENEH-
NEM GİBİ YER-
DE KAPANIZ
KALMAKTANSA
SÖYLEDİKLERİ-
Nİ YAPMAĞA
HAZIRIM.



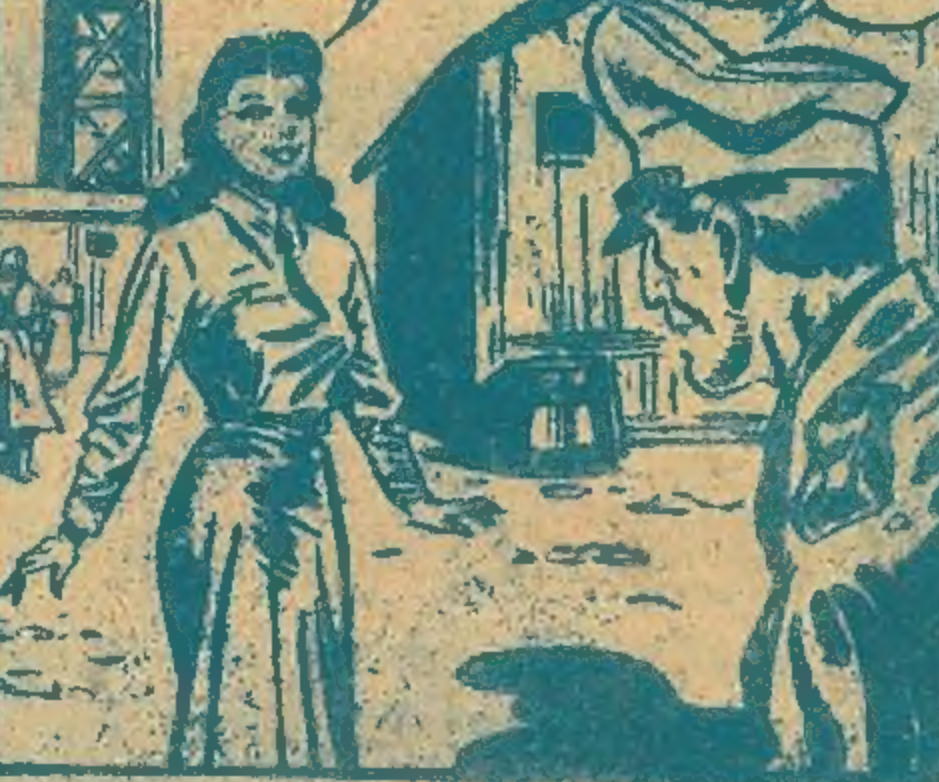
ALEN VE MIŞELİN MUHA-
FİZLAR KARARGÂHINDA.

VOLF'UN BU GECE KAMPтан
UZAKLAŞMASI LAZIM. BUNU
SENDEN İSTEMEK BANA ÇOK
GÜÇ GELİYOR AMA NERAK-
MIŞELİN...



VOLF KARARGÂHA GELDİĞİ
ZAMAN MIŞELİN ALMAN SU-
BAYINI KARŞILADI.

SİZE BİRŞEY
SÖYLİYEBİLİR
MIYIM.



AĞABEYİM BU AKŞAM GELİŞİ
SEREFİNE ZİYAFET VERE-
CEK.. SERBESTİM.



YOOL! BURADA OLMAZ.
YAKINDA BİR KÖRÜ VAR
ORADA BULUŞALIM.. BEL-
Kİ AĞABEYİM PEKİ SA-
İŞİ ANLAR.. ATONDA
BULUŞALIM.



ALEN
BÜTÜN
MUHA-
FİZLARI
KAMPIN
KANTİ-
NİNDE
TOP-
LADI.

BU FRANSIZ KÖPEKLE-
RİNİ MUHAFAZA ETMEK
İÇİN YAPACAĞINIZ YAR-
DIMLARA ŞİMDİDEN TE-
ŞEKKÜR EDERİM. İYİ
ARKADAŞLIK YAPACA-
ĞIZ.



GRAMOFONU KURDULAR.
ŞİŞELER AÇTI. ALMAN
MUHAFİZLAR BAĞIRA ÇAĞIR-
DILAR. AZ
SONRA HEPSİ SARHOŞ OL-
DU. YALNIZ ALEN.



MIŞELİN KİMSESİZ YOLDA YALNIZ
BAŞINA İLERLİYORDU. SAAT ONA GE-
LİYORDU. GÖRÜNÜRDE KİMSECEKLER
YOKTU.



ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA



LORENN, MİRMA'YA YAKLAŞIR.

NE KADARDA SAFSIN. ONUN SEVDİĞİ SEN DEĞİLSİN AYOL!

NE DEMEK İSTİYORSUN?

LORENN MİRMA'YA YAKLAŞIR....

O'NUNLA BENİMİCİN KAVGA ETTİN, ÇÜNKİ BENİ BEĞENMEDİ DEĞİLMİ?

LORENN BU NU NASIL ANLADIN?

BUNU ANLAMAYACAK NE VAR. O BABANA AŞIK AYOL. ONUN EVİNİN VE MİLYONLARININ LİSTİNE OTURMAK İSTİYOR. HALBUKİ BABAN BENİMLE İLGİLENDİ, O DA KISKANDI..

HAYIR! HAYIR! BÖYLE SEY OLAMAZ..

YOLDA, LORENNANIN SÖYLEDİKLERİNİ DÜŞÜNEN MİRMA, BUNLARA İNANMAK İSTEMEZ.

MATMAZEL İRİDE NE REDE?

ODASINDA ZANNEDİYORUM..

MİRMA, İRİDENİN YANINA OTURUR.

YİNE NE VAR ACABA?

SÖZLERİNE HAK VERİYORUM İRİDE. LORENN BELKİ DE GÖRÜNDÜĞÜ KADAR İYİ KALBLİ DEĞİL SENİN HAKKINDA BANA BAZI ŞEYLER SÖYLEDİ...

İRİDE, YATAGINA UZANMIŞ VE AĞLAMAKTAN GÖZLERİ KIZARMIŞTIR. MİRMA, İÇERİ GİRİNCE DOĞRULUR.